

clv

Alicia Stricker

**AIDS και μια ζωή
σαν σε όνειρο**

clv

Christliche
Literatur-Verbreitung
Postfach 110135 • 33661 Bielefeld

Μετάφραση: Αθηνά Βενιζελέα - Τσαγκάρη
Επιμέλεια : Α. Βενιζελέας – Μ. Βόσσος
Δακτυ/φηση: Θ. Γκρέδης
Παραγγελίες: Μίμης Βόσσος
Am Sammetshain 36 - 57078 Siegen
Τυπώθηκε στη Γερμανία το 2004 για λογαριασμό της
Gr.FeG in Deutschland
Druck und Bindung: Druckhaus Gummersbach
ISBN: 3-89397-533-0

Περιεχόμενα

1. Μια χαμένη παιδική ηλικία	7
2. Νεαροί, ηρωίνη και θάνατος	11
3. Κάποιος επεμβαίνει	15
4. Καινούργια ζωή	43
5. Η αγάπη του Θεού μας οδηγεί	67
6. Στην σκιά της κοιλάδας του θανάτου	85

1. Μια χαμένη παιδική ηλικία

Για τον πατέρα μου ήταν μια μεγάλη απογοήτευση όταν και το δεύτερο παιδί ήταν κορίτσι. Μου έδωσαν το όνομα Alicia Palido Ramos.

Μεγάλωσα στην περιφέρεια της Μαδρίτης στη συνοικία Christobal de Los Angeles. Είναι μια υποβαθμισμένη περιοχή νότια της πρωτεύουσας. Ήταν περιοχή που συχνάζαν ναρκομανείς και ο αστυνομικός έλεγχος ήταν στην ημερήσια διάταξη. Στους δρόμους, στις παιδικές χαρές, υπήρχαν πεταμένες ενέσεις.

Η οικογένειά μου ήταν φτωχή. Τρία δωμάτια φιλοξενούσαν τους γονείς μου, δύο αδελφές μου, τον αδελφό μου και την γιαγιά μου. Όταν ήμουν οκτώ ετών σκοτώθηκε η μεγάλη μου αδελφή σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

Ο θυμός και η απογοήτευση του πατέρα μου ότι δεν ήμουν αγόρι τον συνόδευαν σε όλη του την ζωή. Η δουλειά του ήταν ελαιοχρωματιστής και με έπαιρνε πάντα μαζί του να τον βοηθή. Στους πελάτες του έλεγε πάντα πως λυπάται, ότι είμαι μόνον ένα κορίτσι, αλλά τους βεβαίωνε ότι την

Μια χαμένη παιδική ηλικία

δουλειά μου την κάνω καλά. Έκανα ό,τι μπορούσα για να κερδίσω την εμπιστοσύνη του. Πόσο πονούσα όταν κάθε Σάββατο τον μισθό μου τον έδινε στον αδελφό μου, ο οποίος δεν έκανε τίποτα όλη την εβδομάδα! Αυτή ήταν η αξία μου, στα μάτια του πατέρα μου. Όμως για να μην τον αδικήσω πρέπει να πω, ότι η δική του παιδική ηλικία ήταν αθλιότερη της δικής μου. Μεγάλωσε ορφανός σ' ένα μοναστήρι και στερήθηκε όχι μόνο την πατρική αλλά και την μητρική αγάπη. Όλη του η ζωή πέρασε χωρίς να δείξει κάποια στοργή και καλοσύνη τόσο στα παιδιά του όσο και στην γυναίκα του. Σε ηλικία των 56 ετών πέθανε από καρκίνο. Πριν πεθάνει ζήτησε από την μητέρα μου να τον συγχωρήσει.

Πάντα ντρεπόμουν για τα ρούχα που έπρεπε να φορέσω. Πόσο μισούσα την μπλούζα με τις βούλες! Ήξερα ότι πάλι θα με κοροϊδέψουν και θα με ειρωνευτούν στο σχολείο. Η μητέρα μου δεν έδειχνε την παραμικρή κατανόηση σ' αυτό και μου έλεγε συνεχώς ότι πρέπει να είμαι ευτυχισμένη που έχω κάτι να φορέσω και να σταματήσω να είμαι παράξενη. Όχι ότι δεν μας αγαπούσε, αλλά ίσως να μην μπορούσε να κάνει και αλλιώς.

Η μητέρα μου ήταν μια απλή γυναίκα. Μεγάλωσε χωρίς πατέρα στη δύσκολη μεταπολεμική εποχή.

Μια χαμένη παιδική ηλικία

Στο σχολείο πήγε μόνον 2 ή 3 χρόνια. Συχνά έπρεπε να ζητιανεύει για να μπορέσει να φάει κάτι. Μετά το γάμο της η ζωή της συνέχισε στην ίδια αθλιότητα. Έπρεπε να φροντίζει για τέσσερα παιδιά και για έναν άνδρα ο οποίος δεν είχε καμιά ευθύνη για την οικογένειά του. Το χτύπημα του θανάτου της μεγαλύτερης κόρης της έδωσε ότι χρειαζόταν για να χάσει κάθε ενδιαφέρον για την ζωή. Έτσι έμαθε ότι η ζωή είναι ένας αγώνας για να μπορέσει να επιζήσει και είχε ίσως λίγο χρόνο για να ασχοληθεί με τις ιδιαίτερες ανάγκες μας. Γενικά δεν έπαιρνε των παιδιών της τις ιδιαίτερες ανάγκες στα σοβαρά. Παρ' όλο που μας αγαπούσε πάρα πολύ.

Δεν ήταν μόνο τα παλιομοδίτικα ρούχα που μ' έκαναν δυστυχισμένη. Αισθανόμουν και τελείως μόνη. Η οικογένεια μου δεν μου πρόσφερε καμιά θαλπωρή. Πολύ συχνά με έδερναν στο σχολείο. Η μητέρα μου έδειχνε τέτοια αδιαφορία που μου έδινε την εντύπωση ότι δεν την ενδιέφερε. Με πόση λαχτάρα περίμενα να έλθει έστω και μια φορά να με πάρει από το σχολείο. Ποτέ όμως δεν το έκανε. Κάποια φορά είχα στο σπορ μεγάλη επιτυχία. Πέρασε τελείως απαρατήρητη.

Νομίζω ότι ήμουν 14 ετών όταν διερωτήθηκα τι νόημα έχει μια τέτοια ζωή. Έτσι αποφάσισα να

Μια χαμένη παιδική ηλικία

μάθω κάτι για να μπορέσω να έχω ένα σπουδαίο επάγγελμα από το οποίο θα κέρδιζα πολλά χρήματα.

Ένα τέτοιο επάγγελμα ήταν για μένα αεροσυνοδός. Μετά το Γυμνάσιο θα έπρεπε να σπουδάσω σε μια νυχτερινή Ακαδημία. Όταν την τελείωνα θα μπορούσα με την κομψή στολή της αεροσυνοδού να σχίζω τους αιθέρες. Πόσο ευτυχισμένη μ' έκανε αυτή η σκέψη! Όμως το όνειρό μου είχε άσχημο τέλος. «Alicia δεν μπορείς να επισκεφθείς την Ακαδημία, δεν έχουμε αρκετά χρήματα». Μου είπε η μητέρα μου. Δεν ήθελε καν να το συζητήσει. Η απογοήτευσή μου ήταν απερίγραπτη. «Τι αδικία» σκέφτηκα! Κανείς δεν ενδιαφέρεται για τα όνειρά μου, για μένα την ίδια.

2. Νεαροί, ηρωίνη και θάνατος

Οι επιδόσεις μου στο Γυμνάσιο χειροτέρευαν. Δεν είχα πια κανένα ενδιαφέρον. Για ποιο λόγο; Αφού δεν θα μπορούσα να εκπληρώσω το όνειρό μου γιατί να πιεσθώ για καλούς βαθμούς; Όλα ήταν χωρίς νόημα.

Όλο και περισσότερο θαύμαζα μερικά αγόρια στο σχολείο. Ποτέ δεν ενδιαφέρθηκαν για καλούς βαθμούς. Κανένας δεν τόλμησε να τους κοροϊδέψει. Μου έδιναν την εντύπωση ότι προσπαθούσαν να κάνουν το καλλίτερο απ' αυτή την άχαρη και άδικη ζωή, και τίποτε και κανείς δεν τους εμπόδιζε να πετύχουν τους στόχους τους. Αρχίζα λοιπόν να ελπίζω ότι σ' αυτή την ομάδα (κλίκα) θα βρω ελευθερία και αναγνώριση. Έτσι όλο και πιο συχνά περνούσα ώρες ατέλειωτες στην συντροφιά τους και ο μεγαλύτερος της παρέας έγινε σύντομα φίλος μου. Μ' εντυπωσίασε η παρέα τους και ένιωθα αναγνώριση. Δεν ήμουν πια η μικρή Alicia που όλοι κοροΐδευαν και ειρωνεύονταν. Ήμουν μαζί με τους δυνατότερους και σκληρότερους του σχολείου κι είχα και μια πείρα με τα ναρκωτικά που οι άλλοι δεν είχαν. Πολύ σύντομα ο φίλος μου χρησιμοποίησε ηρω-

ίνη και χωρίς αντίρρηση τον ακολούθησα στον δρόμο της καταστροφής. Όταν έγινα 16 δοκίμασα και εγώ την ηρωίνη και η ζωή μου ήταν πια ένα κυνηγητό για χρήματα και ναρκωτικά. Ικανοποίηση; Πολύ χρόνο για σκέψη δεν είχα σαν σκλάβα των ναρκωτικών.

Η μεγάλη καταστροφή συνέβη όταν στα 17 μου έμεινα έγκυος! Ξαφνικά η οικογένειά μου είχε χρήματα! Μπόρεσαν να μου πληρώσουν τα έξοδα να πάω στο Λονδίνο για να γίνει η έκτρωση. Ακόμη και η γιαγιά μου συμπλήρωσε ένα ποσό, προκειμένου ν' απαλλαγεί η οικογένειά μου απ' αυτή την ντροπή.

Έτσι σε πολύ μικρή ηλικία είχα βυθιστεί αρκετά στον βούρκο. Την συνείδησή μου την βάραινε ένα αγέννητο παιδί. Ένα έγκλημα που ποτέ δεν θα μπορούσα να διορθώσω. Ποτέ δεν αισθάνθηκα τόσο άσχημα, ούτε και θα αισθανθώ, όσο όταν ξύπνησα μετά την έκτρωση στην κλινική του Λονδίνου. Μόνη σε μια ξένη χώρα και τις ψυχικές συνέπειες μιας έκτρωσης. Η οικογένειά μου ήταν ικανοποιημένη που ο καρπός της βρώμικης ζωής μου «δεν υπήρχε πια». Η συνείδησή μου όμως αιμορραγούσε, σαν κάποιος να την είχε κτυπήσει μ' ένα δρεπάνι ακόμη και σήμερα πονάω αφάνταστα όταν σκέπτομαι τούτη την πράξη μου. Με τον φίλο μου διέκοψα κάθε σχέ-

ση. Αισθανόμουν καταστραμμένη και προδομένη. Ζητούσα στήριγμα, αναγνώριση και ικανοποίηση. Και όμως δεν έμαθα τίποτε από τα λάθη μου! Όλα αυτά που ζητούσα τα έψαχνα στον ένα και στον άλλο άνδρα. Καμιά σχέση απ' αυτές δεν με βοήθησε, αντίθετα χειροτέρευε την κατάστασή μου.

Με μεγάλη ταχύτητα έτρεχα στην τελική καταστροφή. Στην εποχή μου το θέμα AIDS δεν ήταν πολύ γνωστό. Όπως και να έχει το πράγμα οι ναρκομανείς χρησιμοποιούσαμε συχνά την ίδια σύριγγα. Όταν μια μέρα ρώτησα ένα συνάδελφο που μου πρόσφερε την σύριγγά του αν ήταν φορέας του ιού του AIDS, αυτός αρνήθηκε.

Επί τέλους μπορούσα να κάνω την περιπόθητη ένεση ηρωίνης. Τρυπώντας τις φλέβες μου εκείνη την ημέρα δεν πέρασε ούτε για μια στιγμή από το μυαλό μου ότι αυτό το τρύπημα (αυτή η ένεση) θα άλλαζε εντελώς την ζωή μου. Τρεις από τους συναδέλφους αποφασίσαμε να κάνουμε μια εξέταση για AIDS. Όταν πήγα να πάρω τα αποτελέσματα δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία ότι όλα ήταν εντάξει. Όταν άνοιξα το φάκελλο που μου έδωσε η νοσοκόμος διάβασα: ALICIA PULIDO-RAMOS. Διάγνωση: HIV-θετικό. Δύο λέξεις μου ανήγγειλαν την καταδίκη μου σε

Νεαροί, ηρωίνη και θάνατος

θάνατο. Δεκαοχτώ χρονών, και όλα χαμένα. Θα πεθάνω. Ίσως μετά από ένα χρόνο. Όλα γύριζαν στο μυαλό μου σαν κινηματογραφική ταινία. Καμιά ευκαιρία πια να αρχίσω μια καινούργια ζωή. Αυτό το σοκ κράτησε μερικές ημέρες. Αποφάσισα να σταματήσω να χρησιμοποιώ ενέσεις και να αναπνέω το δηλητήριο από την μύτη. «Πρέπει να ελευθερωθώ», σκέφτηκα, και να βρω απάντηση στο ερωτηματικό που με βασανίζει: Ποιο είναι τελικά το νόημα της ζωής;

3. Κάποιος επεμβαίνει

Άρχισα ν' ακούω διάφορους θορύβους την νύχτα. Διερωτόμουν αν είναι όνειρο ή αν αρχίζω να χάνω τα λογικά μου. Διηγήθηκα στην οικογένειά μου το γεγονός. Δεν με πήραν όμως στα σοβαρά. Φοβόμουν πολύ.

Η γιαγιά μου που κοιμόταν στο ίδιο δωμάτιο μου είπε ότι δεν άκουσε κανέναν απ' αυτούς τους σατανικούς θορύβους, σαν να ήταν κάποιος και να μασούσε δυνατά. Οι νύχτες μεταβλήθηκαν σε φιλμ τρόμου. Μετά από λίγο καιρό άκουγαν και η μητέρα μου και ο αδελφός μου που κοιμόνταν στο διπλανό δωμάτιο αυτούς τους θορύβους. Οι θόρυβοι αυτοί γίνονταν όλο και πιο δυνατοί. Η μητέρα μου ξύπνησε και ήλθε στο δωμάτιό μου γιατί πίστευε ότι εγώ έκανα αυτούς τους θορύβους. Διαπίστωσε ότι οι θόρυβοι έρχονταν μεν από εμένα αλλά εγώ δεν κουνούσα καθόλου το στόμα μου.

Την μεθεπόμενη νύχτα, είμαι μόνη στο δωμάτιο. Πάλι άρχισαν οι θόρυβοι. Ξέρω, ότι δεν ήταν μόνο αποτέλεσμα ναρκωτικών. Ένιωθα ότι κάποιος θέλει να με εξαφανίσει, ότι κάτι με πλησιάζει.

Με καταλαμβάνει φόβος, πανικός. Σ' αυτή την κατάσταση φωνάζω: «Ιησού σώσε με»!

Μέχρι σήμερα δεν μπορώ να καταλάβω γιατί φώναξα το όνομα «Ιησού». Στην οικογένειά μας η θρησκεία δεν έπαιζε κανέναν ρόλο. Ποτέ δεν πήγαμε στην εκκλησία. Οι γονείς μου, όπως όλοι οι Ισπανοί, δεν είχαν κανένα ενδιαφέρον για την εκκλησία επειδή ήξεραν ότι ο Franco σ' αυτή στηρίχθηκε για να δικαιολογήσει τις πράξεις του. Μετά το πραξικόπημα το 1977, αρχίσαμε να προσευχόμαστε στα σχολεία αλλά απ' ότι θυμάμαι, δεν προσευχόμαστε στον Ιησού αλλά στην Μαρία. Ιησού σώσε με! Φώναξα από τα βάθη της καρδιάς μου, αλλά ήμουν βέβαιη ότι κάποιος άλλος έβαλε τα λόγια αυτά στο στόμα μου. Ή, η γλώσσα μου εξέφρασε αυτό που η καρδιά μου νοσταλγούσε, και η διάνοιά μου δεν γνώριζε;

Όπως και να 'χει το πράγμα η προσευχή μου ακούστηκε! Οι δαίμονες και οι θόρυβοι σταμάτησαν αμέσως και οριστικά. Εκτός αυτού η προσευχή μου των τριών λέξεων με παρακολουθούσε σε όλη μου την ζωή. Έτσι συνέβησαν διάφορα γεγονότα που σιγά και σταθερά μ' έβγαλαν από την κόλαση του Christobal de Los Angeles και μ' έφεραν στην Ελβετία που η ζωή μου άλλαξε ριζικά.

Παρ' όλη την εξάρτησή μου από τα ναρκωτικά κατάφερα να βρω δουλειά. Μια μέρα με κάλεσε ο διευθυντής της φίρμας στην οποία δούλευα, και μου είπε να περάσω τις διακοπές μου στην θάλασσα, διότι αυτό θα με βοηθούσε να αλλάξω τον τρόπο ζωής. Φυσικά θα με βοηθήσει του απήντησα, όμως μου λείπουν τα χρήματα. Προς μεγάλη μου έκπληξη ο διευθυντής ήθελε να μιλήσει στην τράπεζα να μου δώσουν ένα μικρό δάνειο. Κάθε μήνα ένα ποσό του μισθού μου θα το κρατούσε η τράπεζα για την εξόφληση του δανείου. Η έκπληξή μου ήταν μεγάλη. Από πότε ενδιαφέρονται οι διευθυντές για ασήμαντες εργατρίες! Ούτε και εγώ η ίδια δεν σκέφτηκα κάτι τέτοιο για τον εαυτό μου. Με χαρά δέχτηκα την πρότασή του, και έκλεισα αμέσως δωμάτιο σ' ένα ξενοδοχείο στην παραθαλάσσια τουριστική περιοχή Benidorm, στις νότιες ακτές της Ισπανίας.

Στην βραδινή μου συνάντηση με την παρέα τους είπα τα σχέδιά μου. Ένας από την παρέα είχε μια «καλλίτερη ιδέα», να πάμε και οι τέσσερις στην Benidorm με το αυτοκίνητό του και να διανυκτερεύσουμε στη σκηνή του.

Η ανοησία μου ήταν αρκετή για να συμφωνήσω. Τι τρέλα! Έχασα το ήδη πληρωμένο δωμάτιο στο ξενοδοχείο για να κοιμάμαι μέσα σε μια σκηνή!

Με τα υπόλοιπα χρήματα αγόρασα κοκαΐνη και πρόσφερα και στους φίλους μου. Μια ακόμη μεγάλη ανοησία στη ζωή μου. Την τρίτη ημέρα της αδειάς μου τραυματίστηκα στην φτέρνα μου καθώς παίζαμε ποδόσφαιρο. Η φτέρνα μπήκε στο γύψο και δεν επιτρέπετο να πατήσω το πόδι μου. Οι φίλοι μου χάρη των οποίων άφησα το ξενοδοχείο μ' άφηναν όλη την ημέρα και σχεδόν όλη την νύχτα μόνη στην σκηνή! Πως ήταν δυνατόν διακοπές τέτοιου είδους να με βοηθήσουν να αλλάξω τρόπο ζωής. Ήθελα μόνον να κλαίω. Η μοναδική μου συντροφιά ήταν μια παρέα ξένων στην διπλανή σκηνή. Αυτοί με καλούσαν συχνά να κάτσω στην συντροφιά τους για να μην είμαι μόνη. Μία κοπέλα απ' αυτούς τούς ξένους ήταν ιδιαίτερα ευγενική μαζί μου. Την έλεγαν Νικόλ. Ήταν ελβετίδα και μιλούσα ή μάλλον προσπαθούσα να συνεννοηθώ μαζί της στα Γαλλικά. Ήταν μια δυναμική, ανεξάρτητη και με αυτοπεποίθηση κοπέλα. Πως θα 'θελα να ήμουν και εγώ σαν αυτή! Πριν φύγει, η Νικόλ με κάλεσε να την επισκεφθώ στην Ελβετία. Πράσινοι λόφοι, αγελάδες, κερασιές, μηλιές, λιβάδια, μικρές πόλεις, αγροκτήματα, σαν εικόνες ενός παιδικού βιβλίου περνούσαν από τα μάτια μου καθώς κοίταγα από το παράθυρο του τραίνου. Πήγαινα στην Νικόλ. «Ωραία χώρα», σκέφτηκα. Ήμουν καλεσμένη για μια εβδομάδα. Όμως για εκείνη την στιγμή δεν

υποπευόμεουν καθόλου πόσο σημαντική ήταν αυτή η εβδομάδα για την υπόλοιπη ζωή μου. Κατά την διάρκεια αυτής της εβδομάδας θα γνώριζα τον άνθρωπο, που θα σήμαινε τα πάντα για μένα, για τη ζωή μου, για την αιωνιότητα. Η Νικόλ μ' έπαιρνε μαζί της στις μπυραρίες που πήγαινε και μου σύστηνε τους φίλους της.

Ένα βράδυ σε μια μπυραρία έπεσε το μάτι μου σ' ένα νέο με μια πολύ παλιά τζίνς ζακέτα. Είδα μόνο την πλάτη του, όμως πρόσεξα ότι ήταν ένας θλιμμένος, κουρασμένος και άνθρωπος που χρειαζόταν βοήθεια. «Ποιος είναι αυτός; Ρωτάω την Νικόλ». «Αχ, είναι ο Μιχάλης, πάντα έτσι κακόκεφος»; «Τι θα 'λεγες να τον καλέσουμε στην παρέα μας, να προσπαθήσουμε να τον βοηθήσουμε»; «Καλή ιδέα», απαντά η πάντα ευχάριστη και χαρούμενη Νικόλ. Και το φυσικότερο στον κόσμο συνέβη. Ο Μιχάλης δέχτηκε να περάσει λίγες ώρες με δύο κοπέλες. Απίθανο και όμως αληθινό. Αυτή την στιγμή γνώριζα τον μελλοντικό μου σύζυγο. Ήταν η οδηγία του Θεού; Αλλά τι δουλειά είχε ο Θεός με μια ναρκομανή τυχοδιώκτρια; Ίσως να!

Ο Μιχάλης, ο νέος με τα λυπημένα μάτια, που πολλές φορές ακτινοβολούσαν μίσος, ο νέος με τα μπλουζάκια που απεικόνιζαν σατανικές φι-

γούρες, αυτός ο νέος που αισθανόταν χαρούμενος μόνον όταν άκουγε speed-Metal, φώναξε στον Ιησού για βοήθεια την ώρα ακριβώς που τον χτύπησε η Νικόλ στην πλάτη. Στην απογοήτευσή του έστειλε ένα μήνυμα, ένα μοναδικό μήνυμα στον ουρανό: «Θεέ, αν πραγματικά υπάρχουν, τότε στείλε μου έναν άνθρωπο, μόνον έναν που θα ενδιαφερθεί για μένα και τα προβλήματά μου!»! Και αυτό ακριβώς συνέβη. Εγώ, μια κοπέλα από την Ισπανία, στην Ελβετία για μια επίσκεψη αστραπή, ενδιαφέρθηκα να τον βοηθήσω. Σύμπτωση; Ο Μιχάλης ήταν βέβαιος. Πίσω από την συνάντησή μας ήταν ο ζωντανός Θεός. Μείναμε για ώρες μαζί, φιλοσοφούσαμε πάνω σε διάφορα θέματα, και είχαμε την εντύπωση ότι συμφωνούσαμε σε όλα. Επιστρέφοντας στην Ισπανία, είχα την βεβαιότητα ότι έπρεπε να φύγω για την Ελβετία. Στην χώρα που θα μπορούσα να ελευθερωθώ από τα ναρκωτικά και από όλους εκείνους που μου έκαναν την ζωή δύσκολη στη Μαδρίτη. Οι άνθρωποι στην Ελβετία ήταν φυσικά κρύοι, αλλά όλοι αυτοί που γνώριζα ήταν εντάξει. Λίγους μήνες αργότερα τον Οκτώβριο του 1998 γύρισα στην Ελβετία. Ο Θεός ξέρει που βρήκα τα χρήματα για το ταξίδι. Αυτή την φορά πήγαινα όχι σαν τουρίστρια στην Ελβετία. Πήγαινα με την στερεά απόφαση να βρω δουλειά και να μείνω εκεί.

Η Νικόλ τα 'χασε όταν με είδε να στέκω με το βαλιτσάκι μπροστά στην πόρτα της. Της είχα βεβαίως τηλεφωνήσει από την Μαδρίτη ότι θα έλθω αλλά οι διαφορετικές γλώσσες οδηγούν συχνά σε παρεξηγήσεις. Βεβαίως η Νικόλ με φιλόξενησε στο σπίτι της, παρόλο που δεν είχα καθόλου χρήματα. Αν και της είχα πει ότι είμαι ναρκομανής, δεν το είχε καταλάβει η καλόκαρδη φίλη μου. Ποιος ξέρει πως μίλαγα εγώ γαλλικά και πόσο καταλάβαινε η Νικόλ. Παρ' όλα αυτά έκανε ό,τι μπορούσε προκειμένου να με βοηθήσει. Είναι όμως πολύ δύσκολο να μείνεις στην Ελβετία σαν ξένη. Η Νικόλ ρώτησε σε διάφορες υπηρεσίες και κατέληξε ότι θα μπορούσα να δουλέψω σαν Au-pair σε μια οικογένεια για ένα χρόνο. Μου άρεσε πολύ η ιδέα. Δεν μ' ένοιαζε τόσο τι θα έκανα. Αυτό που μ' ενδιέφερε ήταν να μην γυρίσω στη Μαδρίτη.

Με την Νικόλ επισκεφτήκαμε έναν φίλο της στην επαρχία. Αυτός έκανε τατουάζ. Μου έκανε ένα τατουάζ στον βραχίονα. Εκεί συνάντησα, ποιον λέτε; Τον Μιχάλη, είχε έλθει να κάνει και αυτός τατουάζ. Πίσω όμως από αυτή την σύμπτωση ο Μιχάλης έβλεπε το χέρι του Θεού. Απ' αυτή την στιγμή η φιλία μας γινόταν όλο και πιο βαθιά.

Άρχισα να ψάχνω δουλειά σαν «au pair». (νέοι

που απασχολούνται σε μια οικογένεια, βοηθούν την νοικοκυρά, πληρώνονται και παρακολουθούν ειδικά σχολεία για την εκμάθηση της τοπικής γλώσσας). Δεν έλπιζα ποτέ ότι θα 'βρισκα. Η εξωτερική μου εμφάνιση δεν ενέπνεε καμιά εμπιστοσύνη. Εκτός αυτού κάπνιζα πολύ χασίσι, και είχα ... HIV θετικό.

Και όμως βρήκα μια θέση και μάλιστα στην πρώτη-πρώτη διεύθυνση που έγραψα. Ίσως να έπαιξε και ένα ρόλο που η οικογένεια ήταν πολύ μοντέρνα. Όπως και να 'χει το πράγμα δεν μου έκαναν και πολλές ερωτήσεις αλλά μου είπαν ότι μπορούσα ν' αρχίσω τον Αύγουστο του 1989. Έπρεπε να επιστρέψω στη Μαδρίτη να τακτοποιήσω τα χαρτιά. Καθώς πετούσα πάνω από τα σύννεφα σκέφτηκα άλλη μια φορά τα τελευταία γεγονότα: « Άλλη μια ευκαιρία ν' αλλάξει η ζωή μου, ίσως η τελευταία». Είχα αποφασίσει να σταματήσω τα ναρκωτικά. Θα τα κατάφερα όμως;

Με πολλή χαρά διηγήθηκα στην οικογένειά μου τα σχέδιά μου για την Ελβετία όμως όπως συνήθως δεν με πίστεψαν, φυσικά με το δίκιο τους γιατί συχνά έλεγα ψέματα και έκλεβα χρήματα για να αγοράσω τα ναρκωτικά μου. Αλλά ήθελα τώρα να αλλάξω! Ήθελα να είμαι ειλικρινής, να αρχίσω μια νέα ζωή! Αλλά κανείς δεν με πίστε-

ψε. Στη βοήθεια της οικογένειάς μου δεν μπορούσα να βασίζομαι.

Είχα κατορθώσει να συγκεντρώσω τα χρήματα για το εισιτήριο και μάλιστα είχα και μερικά ελβετικά φράγκα. Έτσι ο δρόμος προς την Ελβετία ήταν ελεύθερος. Παρά τρία να τα κατέστρεφα όλα! Στο χρονικό διάστημα που περίμενα τα χαρτιά μου από την Ελβετία, αγόρασα ηρωίνη για μένα και τους φίλους μου. Σ' ένα αστυνομικό έλεγχο έπεσα στα χέρια της αστυνομίας. Ήξερα ότι ήμουν σε δύσκολη κατάσταση. Τρεις ημέρες κράτηση και τ' όνομά μου στον κατάλογο των ναρκομανών. Όλα αυτά φυσικά καμιά προϋπόθεση για να πάρω την θέση στην Ελβετία. Μ' αυτές τις σκέψεις καθόμουν μερικές ώρες στην αστυνομία. « Γιατί να κάνω αυτή την κουταμάρα»; σκεφτόμουν. Έχασα κάθε ελπίδα. Ξαφνικά άνοιξε η πόρτα. Ένας αστυνομικός τελείως τυπικά και αδιάφορα μου λέει: «μπορείτε να φύγετε». Ανέλπιστα ήμουν ελεύθερη. Η πόρτα για την Ελβετία δεν έκλεισε. Εκ των υστέρων βλέπω πόσες φορές κινδύνεψα να τα κάνω θάλασσα. Τρεις ημέρες πριν το ταξίδι μου για την Ελβετία έφυγα από το σπίτι μου επειδή οι δικοί μου, μου έδιναν πολύ στα νεύρα. Την ημέρα της αναχώρησής μου για την Ελβετία με πήρε ο ύπνος. Ξύπνησα και κοίταξα τρομαγμένη το ρολόι μου.

Ήταν οκτώ και πέντε. Το αεροπλάνο έφευγε 11 παρά τέταρτο, αλλά έπρεπε να ήμουν μία ώρα νωρίτερα στο αεροδρόμιο. Ο χρόνος ήταν περιορισμένος αλλά θα μπορούσα να τα καταφέρω. Θα έπρεπε να τρέξω στο σπίτι μου, να πάρω την βαλίτσα μου, να τρέξω στο αεροδρόμιο..... ξαφνικά μια σκέψη μ' έκανε να παγώσω: Δεν είχα καθόλου χρήματα. Τα ξόδεψα όλα, χωρίς να κρατήσω λίγα για το ταξίδι έως το αεροδρόμιο. Έφτασα στο σπίτι, άρχιζα γρήγορα να βάζω τα πράγματά μου στην βαλίτσα, και διηγήθηκα στην γιαγιά μου το πρόβλημά μου. Φυσικά δεν πίστεψε ούτε μια λέξη. Αρχισε ένας καυγάς μεταξύ μας, τελικά όμως μου έδωσε 2.500 Pesetas.

Έτρεξα στον σταθμό των ταξί, ρωτάω έναν οδηγό, πόσο κοστίζει το δρομολόγιο έως το αεροδρόμιο, και η απογοητευτική απάντηση ήταν 4.000 Pesetas. Αισθανόμουν σαν να μ' είχε χτυπήσει κεραυνός. Σύντομα διηγήθηκα στον οδηγό το πρόβλημά μου. «Έν τάξει», μου απαντά. «Σε καταλαβαίνω. Μπρος ξεκινάμε».

Το αεροπλάνο το πρόλαβα στο τελευταίο δευτερόλεπτο, χωρίς υπερβολή. Το αεροπλάνο δεν με μετέφερε απλώς στην Ελβετία, αλλά σ' ένα τόπο, που όλα έπρεπε ν' αλλάξουν. Να γίνουν καινούργια, ομορφότερα, να γίνει η ζωή μου

άξια να την ζω. Άφησα τις σκέψεις μου να τρέξουν στο παρελθόν: Ο διευθυντής που ενδιαφέρθηκε για μένα, το ατύχημα κατά την διάρκεια του ποδοσφαίρου, φίλοι χωρίς συνέπεια, μια ευγενική ξένη Ελβετίδα της οποίας την γλώσσα μόλις καταλάβαινα, μια οικογένεια που μου εμπιστεύθηκε χωρίς προϋπόθεση, ένας αστυνόμος που ως εκ θαύματος μ' άφησε ελεύθερη, μια εκνευρισμένη γιαγιά που μου έδωσε χωρίς την θέλησή της χρήματα και ένας ταξιτζής που σχεδόν με την μισή αμοιβή με μετέφερε στο αεροδρόμιο. Πολλές «συμπτώσεις» μ' έφεραν σ' έναν τόπο, που θα ξεκίναγα μια νέα ζωή, και θ' αποκτούσα μια καινούργια προσωπικότητα. Ήταν όμως πράγματι συμπτώσεις;

Ήταν όλα αυτά τα γεγονότα συμπτώσεις, ή ήταν ένα αόρατο χέρι, που έβγαζε όλα τα εμπόδια, και έκανε το δρόμο προς την ζωή, την πραγματική ζωή ελεύθερη; Σήμερα, εκ των υστέρων, μπορώ να πω, ότι εκείνη η σύντομη προσευχή, η απεγνωσμένη κραυγή μέσα από το χάος που βρισκόμουν: «Ιησού σώσε με»! αυτή, και μόνον αυτή, ήταν η αιτία που βρέθηκα στην Ελβετία.

Ο Μιχάλης και ο Ιησούς του

Η θέση εργασίας μου στην Ελβετία δεν θα μπο-

ρούσε να ήταν καλλίτερη. Η οικογένεια όχι μόνον μου πλήρωνε την ασφάλεια ασθενείας, αλλά και το μάθημα των γερμανικών, ένα μικρό μισθό, και είχα και ένα μικρό διαμέρισμα. Αυτές τις απολαύσεις τις είχε μια στις 1000 οικιακές βοηθούς, «au pair». Αρχίζα στις 11 η ώρα και στις 6 η ώρα τελείωνα. Για ελβετικές συνθήκες εργασίας, εγώ έκανα διακοπές. Η φίλη μου Νικόλ, έμενε 40 χιλιόμετρα μακριά. Τα Σαββατοκύριακα την επισκεπτόμουν, όποτε μπορούσα να επισκέπτομαι και τον Μιχάλη, και περνούσαμε ώρες μαζί.

Ο Μιχάλης μου τηλεφωνούσε, με επισκεπτόταν, ερχόταν και μ' έπαιρνε με τη μηχανή του ή με το αυτοκίνητο τού φίλου του, ήταν λεπτός μαζί μου και με βοηθούσε όπου μπορούσε. Ήταν διαφορετικός από τους νέους που είχα γνωρίσει έως τώρα, το κατάλαβα αμέσως. Το μέλημά του ήταν να με προστατεύσει, και μπορούσα να λογαριάζω πάντα με την συμπαράστασή του. Αρχισα να αποκτώ το αίσθημα της ασφάλειας που μέχρι τότε μου ήταν άγνωστο. Κάτι όμως με βασάνιζε. Ήμουν φορέας του ιού του AIDS, και ποτέ δεν θα μπορούσε αυτή η σχέση να ολοκληρωθεί, στην μορφή ενός γάμου. Το έβρισκα άδικο και εγωιστικό εκ μέρους μου, να του κρύβω την αλήθεια.

Έπρεπε να του το πω, ανεξαρτήτως τι θα κόστιζε αυτό σε μένα. Δεν ήθελα να θεμελιώσω την ζωή μου εδώ στην Ελβετία, στο ψέμα. Στη Μαδρίτη ζούσα μέσα στο ψέμα, ήμουν ένα ψέμα και αυτό με βασάνιζε. Είδα ότι το ψέμα μ' έκανε μόνο δυστυχισμένη, και αν συνέχιζα και εδώ το ψέμα δεν θα ελευθερωνόμουνα ποτέ απ' αυτό. Σε καμιά περίπτωση δεν ήθελα να συνεχίσω την ίδια ζωή. Έτσι συγκέντρωσα όσο θάρρος διέθετα και του είπα την αλήθεια. Ήμουν βέβαιη ότι κατόπιν τούτου ο Μιχάλης δεν θα ήθελε να συνεχίσει την φιλία μαζί μου. Σκληρό. Ήταν βλέπετε ο μόνος νέος που ενδιαφερόταν ειλικρινά για μένα. Και όμως αντέδρασε αρκετά ήρεμα στην εξομολόγησή μου. Μου απήντησε ότι η αρρώστια μου δεν του ήταν κανένα πρόβλημα. Είχε ήδη συμφιλιωθεί μ' αυτήν την αρρώστια επειδή και ο αδελφός του ήταν θύμα αυτής της τρομερής μάστιγας. Ξαλάφρωσα! Άρχισα να αντλώ καινούργια ελπίδα. Δεν είχαμε ιδέα γι' αυτό που λέγεται ηθική, και όμως είχαμε μια σχέση αλληλοσεβασμού, κάτι ξένο στη σημερινή νεολαία. Μοναδικό θαύμα. Ίσως να έπαιξε η αρρώστια μου βασικό ρόλο σ' αυτή την αγνή σχέση μας. Από την άλλη όμως πλευρά, δεν ήθελα σχέσεις οι οποίες στο τέλος φέρνουν μόνο πόνο και ντροπή, και ο Μιχάλης σεβόταν πλήρως την άποψή μου. Για μένα ήταν αυτή η περίοδος της γνωριμίας μας μια υπέροχη

εποχή. Ήταν πρωτόγνωρο να έχεις ένα φίλο να ενδιαφέρεται για σένα χωρίς προσωπικό κέρδος, τι ήταν αυτό; Αγάπη; Ναι ήταν αγάπη.

Μια μέρα ο Μιχάλης με εξέπληξε όταν του διηγήθηκα ότι στη Μαδρίτη ήμουν εξαρτημένη (ηρωίνη) και ότι κύριος λόγος που ήρθα στην Ελβετία ήταν ν' απαλλαγώ από αυτή, μου απάντησε: «χρειάζεσαι τον Ιησού». «Δεν πρέπει ν' ακούω σωστά», σκέφτηκα. Ο Μιχάλης ο οποίος ακούει «σατανική μουσική» μου λέει ότι χρειάζομαι τον Ιησού; Το συμβόλαιο του ενός έτους τελείωνε και έπρεπε να συμφιλιωθώ με την σκέψη ότι πλησιάζει ο καιρός που θα τελειώσει αυτή η ωραία εποχή τής ζωής μου. Είχα μόνο ένα χρόνο άδεια παραμονής και δεν είχα δικαίωμα να την παρατείνω. Αυτό σήμαινε για μένα, επιστροφή στην κόλαση της Μαδρίτης, στην γειτονιά μου όπου οι έμποροι ναρκωτικών στέκονταν μπροστά από την πόρτα του σπιτιού μου. Νόμιμα δεν είχα καμιά δυνατότητα να παραμείνω στην Ελβετία. Όλα τα όνειρά μου συντρίφτηκαν.

Είναι Δευτέρα, μια κρύα, γκριζα και ψυχρή μέρα του Μάρτη. Αντί να δουλέψω πάω με μια φίλη μου στο κολυμβητήριο. Το βράδυ, στο σπίτι της, περίμενα τον Μιχάλη. Χαίρεται που με συναντά. Μιλούμε για διάφορα θέματα. Κατά την διάρκεια

της συζήτησης του λέω ότι το καλοκαίρι πρέπει να επιστρέψω στη Μαδρίτη. Προσπαθώ να δείξω ότι το γεγονός αυτό δεν μ' ενοχλεί καθόλου. Δεν υπάρχει καμιά άλλη λύση. Πρέπει να φύγω. Ο Μιχάλης αρνείται να το δεχτεί. Έχω μόνο δύο πιθανότητες για να μείνω. Ή να παντρευτώ ή να εργαστώ στον υπόκοσμο, και καμιά από αυτές δεν είναι δυνατές για μένα. Ο Μιχάλης για μισό περίπου λεπτό, (αργότερα μου είπε ότι σ' αυτό το χρονικό διάστημα προσευχόταν) μένει σιωπηλός. Με κοιτάζει, και μου λέει. «Πολύ καλά, τότε θα παντρευτούμε». Τάχασα! Αυτή την λύση ούτε την είχα ονειρευτεί. «Δεν γίνεται» του απαντώ. Όμως αυτός μένει σταθερός στην απόφασή του. «Εν τάξει», του απαντώ, παντρευόμαστε. Ξαφνικά νοιώθουμε μια μεγάλη χαρά. Θα γιορτάσουμε το γεγονός, τώρα. Σε προσκαλώ σε μια πιτσαρία. Έξω πέφτει χοντρό χιονόνερο, και για πρώτη φορά τρέχουμε στον δρόμο και ο Μιχάλης μου κρατά το χέρι. Δεν φαντάστηκα ποτέ ότι η ζωή θα μπορούσε να είναι τόσο ρομαντική.

Όταν οι γονείς του Μιχάλη έμαθαν ότι ο γιος τους θα παντρευτεί μια άγνωστη ξένη δεν ενθουσιάστηκαν ιδιαίτερα. Παρ' όλ' αυτά θέλησαν να με γνωρίσουν. Έτσι οργάνωσαν την πρώτη συνάντηση. Εξεπλάγην από την καλοσύνη τους. Ένιωσα, ότι αυτοί οι άνθρωποι ήταν αλλιώςτικοί.

Οι γονείς του Μιχάλη ήταν χριστιανοί. Τότε δεν είχα καμιά ιδέα, τι σημαίνει να είσαι χριστιανός. Εκτός αυτού δεν καταλάβαινα και τόσο καλά την γλώσσα. Τα γερμανικά μου ήταν χάλια. Και όμως ένοιωσα κάτι το ιδιαίτερο τόσο σ' αυτούς τους ανθρώπους όσο και στην αδελφή του την Μίριαμ. Στο διαμέρισμά τους ήταν παντού κρεμασμένα εδάφια από την Βίβλο.

Όταν τηλεφώνησα στην μητέρα μου και της είπα ότι παντρεύομαι, δυσκολεύτηκε να το πιστέψει. Παρ' όλ' αυτά ήλθε στον γάμο μου με την μικρή μου αδελφή. Παντρεύτηκα στις 29.06.1990. Ήταν μια όμορφη καλοκαιριάτικη μέρα. Δεν θα μπορούσα να την φανταστώ ωραιότερη. Αν έπρεπε να αποφασίσουμε μόνοι μας, θα πηγαίναμε στο Ληξιαρχείο με τζηνς, θα βάζαμε μια υπογραφή, και αυτό θα ήταν ο γάμος μας. Ευτυχώς όμως φρόντισαν οι γονείς του Μιχάλη να έχουμε ένα φυσιολογικό γάμο. Όλα ήταν φυσιολογικά εκτός από το ζευγάρι. Στο δρόμο προς το Ληξιαρχείο τσακωθήκαμε για μια ασήμαντη αιτία. Μετά από την υπογραφή είχαμε μια απερίγραπτη χαρά και ξέραμε ότι είχαμε κάνει ένα μεγάλο βήμα.

Όμως η χαρά δεν κράτησε πολύ. Τα μεγάλα βήματα στην ζωή για να έχουν επιτυχία πρέπει αυτοί που τα κάνουν να έχουν υγιή αντίληψη για

την ζωή αφενός, αφ'ετέρου η αγάπη πρέπει να συνδυάζεται με δυνατό χαρακτήρα, για να διατηρηθεί. Εμάς μας έλειπαν όλα αυτά. Οι καυγάδες ήταν στην ημερήσια διάταξη και χειροτέρευαν από μέρα σε μέρα. Ο γάμος μας ήταν ένας σωρός από συντρίμια. Φυσικά είχαμε πάρει θετικές αποφάσεις, θέλαμε τον Θεό στην ζωή μας, διαβάσαμε την Γραφή (ο Μιχάλης μου είχε αγοράσει μια ισπανική μετάφραση, όμως μια ζωή μοιρασμένη δεν ήταν η κατάλληλη θεραπεία για ανθρώπους καταστραμμένους από τα ναρκωτικά και την μουσική Χέβι-μέταλ όπως είμαστε εμείς. Ποιος ξέρει σε τι τραγωδία θα καταλήγαμε, αν δεν συνέβαινε η μεγάλη αλλαγή στην ζωή μας....

Μετά από ένα μεγάλο καυγά τελείωσε η υπομονή μου. Ακόμη και σε μια σχέση που βασίζεται στην αγάπη, δεν μπορώ να βρω ικανοποίηση! Δεν έβλεπα κανένα νόημα. Ήμουν απογοητευμένη. Πως ήταν δυνατόν να αγαπώ και να μισώ συγχρόνως τον άνδρα μου. Καλλίτερα να πεθάνω παρά να ζω έτσι. Στην απογοήτευσή μου τηλεφωνώ στην μητέρα μου: «Μαμά έρχομαι! Δεν αντέχω άλλο!» Της είπα κλαίγοντας. Μετά το τηλεφώνημα ο καυγάς συνεχίστηκε. Ο Μιχάλης με κατηγορούσε δριμύτητα. Τέλος αποφάσισε να τηλεφωνήσει και αυτός στους γονείς του. Προσπάθησα να τον εμποδίσω. Το βρήκα αγενές

εκ μέρους του. Δεν ήθελα να τους δω και έτρεξα έξω από το διαμέρισμα. Ο Μιχάλης έτρεξε από πίσω μου χωρίς να περιμένει ν' απαντήσει στους γονείς του στους οποίους είχε ήδη τηλεφωνήσει. Στεκόμουν πίσω από την γωνία της μάντρας του σπιτιού και έβλεπα τον άνδρα μου να τρέχει από το σπίτι και να κοιτάει προς το δάσος. Έμεινα ακίνητη. Σαν δεν με βρήκε έτρεξε προς το δάσος με την υπόθεση ότι και εγώ είχα πάει προς τα εκεί. «είθε να εξαφανισθείς», σκέφτηκα αγανακτισμένη. Και όμως όταν χάθηκε μέσα στο δάσος, άρχισα να λυπούμαι για όλα.

Δεν ήθελα να χαλάσουμε τον γάμο μας. Τον αγαπούσα πολύ. Έτσι έτρεξα και εγώ από πίσω του. Συναντηθήκαμε. Όταν του είπα ότι αποφάσισα να γυρίσω στην Ισπανία έχασε κυριολεκτικά το έδαφος κάτω από τα πόδια του. Ο αδελφός του ήταν ναρκομανής και ήξερε ότι αν γυρίσω στο παλιό μου περιβάλλον θα έχω υποτροπή. Ένας λόγος που με παντρεύτηκε ήταν να με βοηθήσει ν' απαλλαγώ από την επιρροή των ναρκωτικών. Τόσο πολύ μ' αγαπούσε. Στο δάσος είμεθα μόνοι μας. Ξαφνικά ησύχασε. Του φάνηκε σαν να άκουγε μια φωνή που του έλεγε: «Πού θέλεις να πας Μιχάλη; Πουθενά δεν θα βρεις ειρήνη. Δεν πρόσεξες ότι σ' όλη σου την ζωή όλο τρέχεις και τρέχεις, που θέλεις στ' αλήθεια

να πας»; Κατάλαβε πως ήταν η φωνή του Θεού που τον συνάντησε στην ησυχία του δάσους και άλλη μια φορά του μίλαγε. Όλη του η ζωή ήταν μια προσπάθεια να φύγει μακριά από τον Θεό και να απορρίπτει την αγάπη του Θεού και να την περιφρονεί. Μέσα σ' ένα μόνο δευτερόλεπτο διαπίστωσε αυτό που ποτέ δεν είχε καταλάβει παρά την χριστιανική διαπαιδαγώγηση. Αντιλήφθηκε ότι ο Θεός είναι αγάπη και ότι οι εντολές του δεν είναι τρομερές εντολές, αλλά μια έκφραση της αγάπης του οι οποίες προστατεύουν τον άνθρωπο από την καταστροφή.

Σ' αυτήν την συνάντησή του με τον Θεό ο Μιχάλης διαπίστωσε ότι αυτή την αγάπη και την χάρη του Θεού δεν την άξιζε. Ήξερε ότι ακριβώς για αυτό τον λόγο ο Ιησούς ανέβηκε στον σταυρό του Γολγοθά. Αισθανόταν σαν ν' άκουγε την φωνή του Ιησού να του λέει: «Ήξερα όλα τα προβλήματά σου και σε είχα ήδη συγχωρήσει. Απλώς χρόνια περίμενα να μ' αναγνωρίσεις σαν Σωτήρα σου». Πήραμε το δρόμο του γυρισμού, σιωπηλοί. Λυπημένοι και συντριμμένοι γυρίσαμε στο διαμέρισμά μας χωρίς να γνωρίζουμε πως θα συνεχίσουμε την ζωή μας. Ο πεθερός μου και η πεθερά μου ήταν ήδη εκεί. Φαντάστηκαν ότι αυτό το άφωνο τηλεφώνημα προερχόταν από μας και ότι θα έπρεπε να έχουμε δυσκολίες. Όταν

τους είδα σκέφτηκα. «Τι θέλουν τώρα αυτοί εδώ; Αυτοί μου έλειπαν τώρα.»! Αρχίσαμε να τους εξιστορούμε πως ξεκίνησε ο καυγάς μας και δεν θα το πιστέψετε ένας καινούργιος εντονότερος καυγάς έλαβε χώρα. Κατηγορούσαμε ο ένας τον άλλον σε ισχυρούς τόνους. Ξαφνικά, χωρίς προειδοποίηση, άρχισε ο πεθερός μου να προσεύχεται και παρεκάλεσε τον Θεό να μας χαρίσει την ειρήνη του. Όντως, ησυχάσαμε και μπορέσαμε να συζητήσουμε με ηρεμία. Τα πεθερικά μου μας είπαν ότι κάπου κοντά μας ελάμβαναν χώρα ευαγγελιστικές συναθροίσεις και μας παρεκάλεσαν να τις επισκεφθούμε. Για να είμαι ειλικρινής δεν είχα και πολύ όρεξη να πάω. Ο Μιχάλης όμως δέχτηκε την πρόσκληση με πολλή χαρά.

Το κήρυγμα μεταφραζόταν στα ισπανικά πράγμα που με βοήθησε να το καταλάβω καλά επειδή τα γερμανικά μου δεν ήταν τέλεια. Ο άνθρωπος τα είπε όλα καλά, μου άρεσε, αν και τις αντιλήψεις του τις βρήκα παλαιομοδίτικες.

Εύρηκα!

Δυο, τρεις μέρες αργότερα μας επισκέφθηκε η αδελφή του Μιχάλη. Πρέπει να σας πω ότι την συμπαθούσα πάρα πολύ. Έλαμπε από χαρά και ειρήνη και ήμουν βέβαιη ότι αυτή θα μας βοη-

θήσει. Μας είπε ότι σε μια πόλη 30 χιλιόμετρα από εμάς, το Σάββατο αυτής της εβδομάδας θα υπήρχε μια συμμελέτη στα ισπανικά. Ήθελε να μας πάρει μαζί της. Ο Μιχάλης αμέσως συμφώνησε. Εγώ όμως σκέφτηκα πάλι: «Ωχ, το Σάββατο υπάρχουν τόσες εκδηλώσεις που θα ήθελα να πάω,» τελικά όμως συμφώνησα.

Πριν το Σάββατο συναντήσαμε έναν φίλο που μας προσκάλεσε σ' ένα πάρτυ που θα γινόταν ακριβώς αυτό το Σάββατο. Ο Μιχάλης του είπε ότι δεν θα μπορέσουμε να πάμε επειδή έχουμε ήδη κλείσει και βιάστηκε να αλλάξει θέμα. Δεν άντεξα και του επιτέθηκα. «Τρελάθηκες, του λέω, θ' αφήσουμε το πάρτυ για να πάμε σε μια ανιαρή συμμελέτη»; Πήρα το ακουστικό και ήθελα να πω στην κουινιάδα μου ότι δεν θα μπορέσουμε να πάμε στην συμμελέτη. Πριν σχηματίσω το νούμερο ο Μιχάλης μου είπε ότι δεν είναι ευγενικό να ματαιώνουμε ένα ραντεβού. Χωρίς να σκεφθώ πολύ του λεω: «Εν τάξει, θα έρθω μαζί σου». Κοπάνησα το ακουστικό με όλη μου την δύναμη αλλά του είπα: «τελευταία φορά που πηγαίνω μαζί σου σε κάτι τέτοιες συναντήσεις».

Από τότε κάθε Σάββατο πηγαίνουμε σ' αυτή την συμμελέτη. Δεν θυμάμαι πια τι άκουσα αυτή την ημέρα. Παρ' όλα αυτά ήμασταν βέβαιοι ότι ήταν

η σωστή θέση για μας. Νοιώσαμε μια ειρήνη η οποία μας συνόδευε όλη την εβδομάδα. Ήταν μια καινούργια πείρα αυτό για μας. Αυτές οι απλές οι συμμελέτες με γεμίζουν περισσότερο από κάθε εντυπωσιακό πάρτυ.

Ένα μήνα αργότερα, τον Σεπτέμβριο, άκουσα ότι η ομάδα αυτή, θα έκανε μια εκδρομή στα βουνά. Εκεί υπήρχε ένα χριστιανικό ίδρυμα. Εκτός των Ελβετών ήλθαν και πολλοί ισπανοί από τις διάφορες πόλεις της Ελβετίας. Αποφασίσαμε να πάμε μαζί με την κουνιάδα μου και την φίλη της, όμως υπήρχε ένα πρόβλημα: Δεν υπήρχαν άλλες θέσεις. Παρ' όλ' αυτά μας πήραν μαζί τους. Η διαδρομή προς τα βουνά ήταν μαγευτική. Οι ισπανικοί ύμνοι που ψάλλαμε προετοίμασαν την καρδιά μας για τα βιβλικά μαθήματα που θα είχαμε κατά την διάρκεια του Σαββατοκύριακου.

Την Παρασκευή το βράδυ, ο ομιλητής άνοιξε την βραδιά με την ομολογία του. Μας διηγήθηκε ότι ήταν μάρτυρας του Ιεχωβά πριν γνωρίσει την αληθινή πίστη στο πρόσωπο τού Ιησού Χριστού. Κάποιος άλλος εκείνο το βράδυ διάβασε το εδάφιο από τον Ησαΐα 1:18: «Ελθετε τώρα, και ας διαδικασθώμε, λέγει Κύριος, εάν οι αμαρτίες σας ήναι ως το πορφυρούν, θέλουσι γείνει λευκαί ως χιών, εάν ήναι ερυθραί ως κόκκινον, θέλουσι γείνει

ως λευκόν μαλλίον». «Αυτό, ακριβώς χρειάζομαι. Οι αμαρτίες μου είναι κόκκινες σαν το αίμα. Με βαραίνουν νύχτα μέρα και δεν υπάρχει τρόπος να απαλλαγώ απ' αυτές. Και τώρα ακούω για τελεία συγχώρηση. Πρέπει να την αποκτήσω».

Το ίδιο βράδυ έδειξα το εδάφιο αυτό στον άνδρα μου και του είπα ότι μ' εντυπωσίασε, μίλησε μέσα στην καρδιά μου. Την άλλη μέρα μίλησα και με την κουνιάδα μου και την φίλη της επ' αυτού. Προσευχηθήκαμε. Και το αποφασιστικό βήμα το έκανα. Το ίδιο βράδυ, γνώρισα τον Ιησού Χριστό σαν προσωπικό μου Σωτήρα.

Μετά την τελευταία ομιλία ανηγγέλθη ότι την Κυριακή το πρωί θα είχαμε το Δείπνο του Κυρίου (Θεία Κοινωνία). Δείπνο; «Και εγώ θα ήθελα να πάρω μέρος.» Ψιθύρισα στον Μιχάλη. Μου είπε ότι θα έπρεπε να μιλήσω με τους υπευθύνους και ότι η συμμετοχή στον Δείπνο του Κυρίου είναι μια πολύ σοβαρή υπόθεση και δεν μπορεί ο καθένας να παίρνει μέρος. Μιλήσαμε επ' αυτού με τους υπευθύνους. Μας εξήγησαν οι άνθρωποι του Θεού ότι για να πάρει κάποιος μέρος στο Δείπνο πρέπει να έχει δεχθεί τον Ιησού Χριστό σαν προσωπικό του Σωτήρα και να Τον ακολουθεί στην ζωή του και να έχει την ελπίδα της αιώνιας ζωής. Τους διαβεβαιώσαμε ότι αυτά έχουν συμβεί

στην ζωή μας όμως αυτοί μας είπαν ότι εδώ στο βουνό μεταξύ πιστών ανθρώπων είναι πολύ εύκολο να πιστεύεις.

Όμως όταν επιστρέψετε στην καθημερινότητα θα μπορέσετε να συνεχίσετε; Είμεθα όμως τόσο σταθεροί στην απόφασή μας όπου τελικά υποχώρησαν. Ο άνδρας μου τους διηγήθηκε την πείρα του στο δάσος και ότι από τότε είχε πάρει την σταθερή απόφαση να ακολουθήσει τον Ιησού Χριστό. Και εγώ με την σειρά μου διηγήθηκα για το εδάφιο από τον προφήτη Ησαΐα που μου μίλησε ιδιαίτερα και ότι εκείνο το πρωινό είχα τακτοποιήσει το θέμα των αμαρτιών μου.

Έτσι άλλη μια φορά ομολογήσαμε τις αμαρτίες μας και Τον παρακαλέσαμε να έλθει στην ζωή μας σαν Κύριος και Σωτήρας. Κατά την διάρκεια της προσευχής έτρεχαν τα δάκρυα της μετανοίας και ευγνωμοσύνης μου. Μετά την προσευχή τους ρώτησα αν μπορούσαμε τώρα να πάρουμε μέρος στο Δείπνο του Κυρίου. Αν η ομολογία σας ήταν ειλικρινής δεν υπάρχει κανένα εμπόδιο. Μόνο στην απογευματινή συνάντηση θα έπρεπε να ομολογήσουμε ενώπιον όλων τι έκανε ο Ιησούς στην ζωή μας. Με πολλή χαρά συμφωνήσαμε.

Το βράδυ εκείνης της ημέρας ένιωθα ανέκφραστη χαρά. Αισθανόμουν ατέλειωτη ειρήνη που

μου λείπουν τα λόγια για να την περιγράψω. Δεν είχαμε ξυπνητήρι, έτσι προσευχήθηκα ο Θεός να με ξυπνήσει εγκαίρως επειδή το Δείπνο του Κυρίου ήταν στις 7 το πρωί. Ακριβώς στις 6 η ώρα ήμουν ξύπνια. Νοιώθαμε τόση χαρά! Ετοιμαστήκαμε και πήγαμε στη καθορισμένη αίθουσα. Σχεδόν όλοι οι σύνεδροι κοιμόνταν ακόμη. Στην αίθουσα, επάνω στο τραπέζι ήταν ο άρτος και ο οίνος. Μερικοί διάβασαν μερικά σχετικά εδάφια. Άλλοι προσευχήθηκαν, ψάλλαμε μερικούς ύμνους και πήραμε τον άρτο και τον οίνο. Για μένα όλ' αυτά ήταν μια απερίγραπτη ευτυχία.

Πολλά δεν είχα ακόμη καταλάβει, ήξερα όμως ότι ήμουν στο μόνο σωστό δρόμο. Είχα φτάσει στο σκοπό της ζωής μου. Βρήκα το νόημα της ζωής. Μπήκα στην οικογένεια του Θεού. Πράγματι ένοιωθα ότι οι αμαρτίες μου ήταν συγχωρημένες. Ναι ήταν στα βάθη των θαλασσών. Το χρέος μου πληρώθηκε. Με δέχτηκε ο Άγιος Θεός. Έγινα παιδί Του. Η χαρά μου ήταν διπλή επειδή και ο Μιχάλης ένοιωθε το ίδιο. Κάτω από το κτίριο που μας φιλοξενούσε υπήρχε πυκνή ομίχλη. Όμως εδώ επάνω ήταν καθαρός ουρανός. Αισθανόμαστε σαν να είχαμε βγει μέσα από ένα τούνελ στο οποίο είχαμε μείνει πολύ καιρό. Τώρα έχουμε βγει έξω απ' αυτό, στο φως. Όλα ήσαν φωτεινά, όλα μας θύμιζαν παράδεισο: οι

άνθρωποι, η φύση, τα λόγια της Βίβλου, οι προσευχές, όλα, τα πάντα.

Το απόγευμα έπρεπε να διηγηθούμε πως γνωρίσαμε τον Ιησού σαν Σωτήρα. Τα δάκρυα μετανοίας και χαράς που έτρεχαν ανεξέλεγκτα δεν μου επέτρεψαν να διηγηθώ πολλά. Όμως νομίζω, συχνά τα δάκρυα μιλούν καλλίτερα καθαρότερα από τα λόγια. Ο Μιχάλης με πολλή χαρά διηγήθηκε πως τον βρήκε ο Ιησούς. Β΄ Κορινθ. 5:17: «Όθεν εάν τις είναι εν Χριστώ, είναι νέον κτίσμα τα αρχαία παρήλθαν, ιδού τα πάντα έγιναν νέα».

Πιστεύουμε ότι αυτό το εδάφιο γράφτηκε στην Αγία Γραφή προσωπικά για μας. Όταν το βράδυ της Κυριακής επιστρέψαμε στο σπίτι μας ανακαλύψαμε ότι επάνω στο τραπέζι υπήρχε ένας σβώλος χασίσι. Το είχαμε ξεχάσει. Κοιταχτήκαμε και είπαμε σαν από ένα στόμα: Δεν το χρειαζόμαστε άλλο. Έχουμε τον Ιησού. Τοποθετήσαμε το κομμάτι του χασίσι σ' ένα ντουλάπι και πήγαμε για ύπνο. Αμέσως μετά την επιστροφή μας στον Ιησού Χριστό πειραματιστήκαμε ότι τα λόγια της Αγίας Γραφής δεν είναι άδεια λόγια αλλά είναι δύναμη και ζωή.

Όλα ήταν νέα. Την επόμενη εβδομάδα επισκεφθήκαμε ένα φίλο που παρέμεινε στο Μεξικό

Κάποιος επεμβαίνει

για πολλούς μήνες. Όταν έστριψε ένα τσιγάρο με χασίσι, του είπαμε ότι εμείς δεν το χρειαζόμαστε, επειδή τώρα έχουμε τον Ιησού Χριστό. Μας είπε ότι μόλις πατήσαμε το πόδι μας στο διαμέρισμά του πρόσεξε ότι είμεθα άλλοι άνθρωποι. Το διέκρινα στα μάτια σας. Κάποιο άλλο πνεύμα ήταν στην ατμόσφαιρα. Πόσο δίκαιο είχε. Μέσα μας κατοικούσε το Πνεύμα του Θεού. Το Πνεύμα της ειρήνης και ελευθερίας. Γι' αυτό δεν χρειάζομαι πλέον ναρκωτικά, γιατί η ειρήνη που μου δίνει ο Ιησούς καθημερινά δεν συγκρίνεται με τίποτε. Είναι καλλίτερη από κάθε χαρά που μου προσέφεραν οι ενέσεις ηρωίνης.

4. Καινούργια ζωή

Η καινούργια ζωή με τον Ιησού Χριστό ήταν για μας σαν όνειρο. Δεν μπορούσαμε να πιστέψουμε ότι αυτό ήτανε πραγματικότητα. Η ειρήνη, η μόνιμη χαρά ήταν για μας η διαβεβαίωση ότι πιστέψαμε σ' ένα ζωντανό Θεό. Καμιά σχέση με την προσωρινή απαλλαγή από την πραγματικότητα που μου έδιναν τα ναρκωτικά. Έτσι αρχίσαμε να αυξανόμαστε στην νέα αυτή ζωή της πίστεως. Με πολύ επιμέλεια διαβάσαμε τις Γραφές μας, μιλούσαμε με τον Θεό στην προσευχή για την ζωή μας, τις επιθυμίες μας και τις δυσκολίες μας. Σύντομα ενωθήκαμε με μια εκκλησία. Οι παλιοί μας φίλοι μας έδειξαν κατανόηση για την πίστη μας. Μας είπαν: «Αν εσάς σας βοηθάει όλα καλά. Εμείς δεν ενδιαφερόμαστε». Άλλοι πάλι μας απέφευγαν συστηματικά. Αυτό δεν μας επηρέασε φυσικά καθόλου, ήτανε μια ευκαιρία να δούμε ποιοι ήταν οι γνήσιοι φίλοι μας.

Δύσκολες ώρες

Τέλος καλά-όλα καλά; Η ζωή με τον Ιησού δεν είναι παραμύθι, ούτε μια σωστή σχέση με τον Ιησού λύνει αυτομάτως όλα τα προβλήματα. Ένα

πρόβλημα φυσικά λύθηκε αμέσως, δηλαδή το θέμα των αμαρτιών μου που βάραιναν την συνείδησή μου και με είχαν απομακρύνει τελείως από τον Θεό, αυτές είχαν τακτοποιηθεί στον Σταυρό του Ιησού, τον Σωτήρα.

Αυτή ήταν η βασική προϋπόθεση για να μπορώ να λύνω τα διάφορα προβλήματα που προέκυπταν στη ζωή μου. Μέσα στην Γραφή έβρισκα, το θέλημα του Θεού σε κάθε περίπτωση και στην προσευχή αντλούσα δύναμη να ζω όπως ο Θεός θέλει, ώστε να δοξάζεται Αυτός στην ζωή μου. Στην εκκλησία βρήκα την υποστήριξη των παιδιών του Θεού, και το Πνεύμα το Άγιο με οδήγούσε να αποφεύγω λανθασμένους δρόμους και μου έδινε την βεβαιότητα, ότι στις δυσκολίες της ζωής θα ήμουν μαζί με τον Χριστό νικητής.

Ναι, το θεμέλιο το είχα, αλλά τώρα άρχισε για μένα μια σκληρή περίοδος στο σχολείο του Θεού. Έπρεπε να μάθω πολλά και μάλιστα σε σύντομο χρονικό διάστημα. Ο γάμος μας ήταν, όπως και πριν σας περιέγραψα, ένας σωρός από συντρίμια. Δεν είχαμε μάθει να λύνουμε τις διαφορές μας πολιτισμένα και αυτό συνέχισε και μετά τον γάμο. Μας είχε πλέον γίνει δεύτερη φύση, τις διαφορές μας να τις λύνουμε σε υψηλούς τόνους εκσφενδονίζοντας διάφορα αντικείμενα με στόχο το κεφάλι του άλλου. Μας έπεφτε

πολύ δύσκολο να αλλάξουμε αυτή την συμπεριφορά η οποία αναμφισβήτητα προκαλούσε πολύ πόνο στη σχέση μας. Επίσης οι σχέσεις που είχα πριν από το γάμο μου με άλλους άνδρες είχαν πληγώσει τόσο πολύ την ψυχή μου με αποτέλεσμα να υποφέρει ο γάμος μας για πολλά χρόνια εξ' αιτίας αυτού. Και ο άνδρας που παντρεύτηκα από αγάπη δεν ήταν φυσικά άγγελος εξ' ουρανού.

Παρ' όλη την αγάπη του στο πρόσωπό μου είχε πολύ ακραίες ιδέες. Επειδή πριν την επιστροφή του στον Ιησού Χριστό ήταν δηλητηριασμένος από την αμαρτία, τώρα πήγε στο άλλο άκρο. Απέκτησε τρομερά εξτρεμιστικές ιδέες. Τις περισσότερες φορές έβρισκα τις απόψεις του τόσο υπερβολικές, βασικά επειδή δεν παρατηρούσα τίποτε από τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος στην ζωή του.

Επί πλέον είχε την έντονη τάση να με κηδεμονεύει. Αυτή του η τάση ενισχύθηκε ακόμη περισσότερο όταν κάποια Χριστούγεννα επισκεφθήκαμε την οικογένειά μου στη Μαδρίτη. Βρέθηκα και πάλι στο παλιό μου περιβάλλον και ένοιωσα έντονα την επιθυμία να χρησιμοποιήσω πάλι ηρωίνη. Στο δρόμο της επιστροφής προς Ελβετία εξομολογήθηκα στον άνδρα μου την

πτώση μου και ζήτησα από τον Ιησού να με συγχωρέσει.

Απ' αυτό το γεγονός ο άνδρας μου βεβαιώθηκε ότι μόνο τότε θα μπορούσε να με βοηθήσει αν μου έλεγε συνεχώς τι να κάνω και τι να μην κάνω. Αυτή την περίοδο αισθανόμουν πάρα πολύ συχνά μοναξιά και χωρίς κάποιον να με κατανοεί. Αν σαν Ισπανίδα, ζεις στην παγωμένη Ελβετία, έχεις κόπο να ισορροπήσεις αισθηματικά. Έπρεπε λοιπόν εκτός της γλώσσας και της νοοτροπίας να μάθω πολύ περισσότερα ακόμη. Σαν παιδί δεν με έμαθαν ν' αναπτύξω το αίσθημα της ευθύνης και στην εφηβεία χρησιμοποίησα τα ναρκωτικά για να ξεφύγω την σκληρή πραγματικότητα. Ο σκοπός της ζωής μου ήταν να κάνω ό,τι εγώ θέλω και όπως το θέλω. Αν αυτό ήταν σοφό ή όχι, δεν μ' ενδιέφερε. Ποτέ δεν σκέφτηκα το αύριο. Ζούσα και απολάμβανα την στιγμή, όπως εκείνη την ώρα ένιωθα. Τώρα όμως ήμουν παντρεμένη. Δεν μπορούσα να κάνω αυτό που ήθελα. Τώρα ανήκω στον Ιησού και είχα υποχρέωση να Τον υπακούω είτε το ήθελα είτε όχι. Είχα σπίτι, νοικοκυριό, έπρεπε να μαγειρεύω, να πλένω, να πληρώνω το ενοίκιο, και τόσες άλλες υποχρεώσεις. Έπρεπε να δουλεύω και να μάθω να χρησιμοποιώ τα χρήματά μου με σοφία. Όλ' αυτά ήταν τόσο δύσκολα, ίσως ακατόρθωτα για μένα.

Το να χρησιμοποιώ τα χρήματά μου π.χ. με σοφία και σύνεση Θεού είναι κάτι που ήταν τελείως άγνωστο σε μένα. Ένας βασικός λόγος των καυγάδων μας ήταν το ασύνετο, ξόδεμα των χρημάτων μας. Είχα μάθει να ξοδεύω πάντα το ποσό που είχα στην τσάντα μου. Όταν ήθελα να αγοράσω κάτι, δεν πρόσεχα καθόλου να πάρω το πιο φθηνό. Αντιθέτως ο Μιχάλης γνήσιος Ελβετός μου εξηγούσε συχνά ότι πρέπει να κάνω οικονομία όχι μόνο για να πληρώνω τους λογαριασμούς αλλά για να αποταμιεύω και κάτι για μια έκτακτη ανάγκη. Πολλές φορές η σπατάλη μου αυτή ήταν η αιτία των καυγάδων μας. Μια άλλη δυσκολία ήταν να σηκώνομαι ενωρίς το πρωί. Όταν ακόμη ήταν νύχτα, ιδίως τον χειμώνα. Συχνά δεν ήθελα να πάω στη δουλειά και προσπαθούσα να είμαι «άρρωστη». Την πρώτη θέση εργασίας μου έχασα μετά από μερικές εβδομάδες. Η δεύτερη δεν κράτησε πολύ περισσότερο. Όταν βρήκα για τρίτη φορά κάποια δουλειά σκέφτηκα: «Περισσότερο από τρεις μήνες δεν μένω εδώ». Και όμως σιγάσιγά προόδευα στο σχολείο του Θεού. Με τις συναδέλφους μου, στην αρχή είχα αρκετές διαφορές, όμως ο Θεός με άλλαξε τόσο, ώστε όταν έφυγα από την φίρμα όλοι λυπηθήκαμε γιατί έπρεπε να χωρίσουμε.

Έτσι έμαθα λίγο-λίγο να ζω την ζωή την ελευθε-

ρωμένη του Ιησού Χριστού. Από έναν 100% εγωιστή που τις 24 ώρες της ημέρας σκεφτόταν μόνο τον εαυτό του, έγινα ένας άνθρωπος που έμαθε να σέβεται τις επιθυμίες των άλλων. Ένας άνθρωπος που έφερνε ειρήνη εκεί που ήταν πόλεμος, ένας άνθρωπος που αξιόπιστα διηγείτο σε άλλους ότι η σωτηρία και η λύτρωση είναι μόνο κοντά στον Χριστό, μια λύτρωση που σου χρειάζεται για να ζήσεις αλλά και για να πεθάνεις.

Στην πραγματικότητα για να βοηθήσεις άλλους πρέπει εσύ ο ίδιος να έχεις μια πνευματική ζωή και μια βαθιά σχέση με τον Θεό. Αυτό δεν το απέκτησα αμέσως μετά την επιστροφή μου στον Ιησού. Κράτησε χρόνια για να αποκτήσω αυτή την πνευματική ωριμότητα.

Στην αρχή είχα καταλάβει πολύ καλά ότι ο Θεός συγχωρεί αμαρτίες. Αλλά με την πάροδο των ετών κατάλαβα και γνώρισα στο βάθος τον Θεό και την ζωή με Αυτόν. Στην αρχή της πίστεώς μου έκανα διάφορα πράγματα, επειδή άκουγα από τους άλλους ότι οι χριστιανοί κάνουν το ένα ή το άλλο, ή δεν πρέπει να κάνουν το ένα ή το άλλο. Η οικογένεια του άνδρα μου και ο ίδιος ο άνδρας μου μ' επηρέαζαν πολύ σ' αυτό το σημείο. Αυτό ήταν φυσικά μεγάλη βοήθεια για μένα όταν έπρεπε να αποφασίσω για κάτι. Συγχρό-

νωσ όμως ήταν και ένα πρόβλημα, επειδή η γνώμη του Μιχάλη συχνά ήταν το θέλημα του Θεού για μένα. Άλλες πάλι φορές αμφέβαλα αν πράγματι η γνώμη του άνδρα μου ήταν πράγματι το θέλημα του Θεού. Δεν ήμουν ακόμη εξαρτώμενη μόνο από την οδηγία του Θεού. Έπρεπε να μάθω να περπατώ με τον Θεό, όπως ένα μικρό παιδί μαθαίνει να κάνει τα πρώτα του βήματα. Πως μαθαίνει όμως κάποιος να ζει προσωπικά και ανεξάρτητα την ζωή με τον Θεό; Ο Ιησούς με ελευθέρωσε αμέσως από τα ναρκωτικά. Όμως τι γίνεται με το κάπνισμα που το κάνω με τόση ευχαρίστηση; Ο Μιχάλης μου έλεγε συνεχώς να μην καπνίζω. Ο Θεός δεν το θέλει. Σχεδόν κάθε ημέρα, μου ανέφερε τα λόγια του Παύλου εδάφιο: Από την Α΄ Κορινθ. 3:6: «Εγώ φύτεψα, ο Απολλώς πότισε, αλλ' ο Θεός αύξησε». Το Άγιο Πνεύμα δεν έχει καμιά ευχαρίστηση καθημερινώς δηλητηριάζεις τους πνεύμονές σου. Ήξερα ότι ο άνδρας μου είχε δίκιο, όμως δεν μπορούσε να με πείσει να κόψω το τσιγάρο. Πολύ συχνά προσπάθησα να το σταματήσω χωρίς αποτέλεσμα. Ήταν ένας δύσκολος και κουραστικός αγώνας για μένα. Τελικά κατάλαβα ότι ήταν το θέλημα του Κυρίου μου να το σταματήσω. Ο πατέρας μου είχε πεθάνει πριν μερικούς μήνες από καρκίνο του πνεύμονα. Ο αγώνας μέσα μου κλιμακώθηκε: Θέλω να υπακούσω στον

Ιησού, αλλά λατρεύω και το κάπνισμα! Τελικά με λυγμούς παρακάλεσα τον Κύριό μου να με βοηθήσει. Να με ελευθερώσει. Ο Ιησούς βγήκε νικητής σ' αυτόν τον αγώνα. Σταμάτησα οριστικά το κάπνισμα, και χαιρόμουν για μια ακόμη πνευματική νίκη. Τέτοια γεγονότα συνέβαλαν να γνωρίσω προσωπικά τον Θεό και την δύναμή Του. Η προσωπική μελέτη της Αγίας Γραφής με βοήθησε να γίνω ανεξάρτητη πνευματική οντότητα. Στεκόμουν η ίδια στα πόδια μου χωρίς υποστήριξη από κανένα και ήξερα όχι μόνο τι πίστευα αλλά και γιατί το πίστευα. Ήμουν ένας άνθρωπος με προσωπικές πεποιθήσεις. Η δύσκολη αυτή περίοδος στο σχολείο του Θεού κράτησε αρκετά χρόνια. Παρ' όλα αυτά, πρέπει να ομολογήσω ότι ήταν ευχάριστα χρόνια. Γνώρισα τον Ιησού βαθύτερα. Έμαθα ότι δεν ήμουν μόνη. Ο Ιησούς Χριστός μου έδινε πάντα παρηγοριά, καινούργια δύναμη και θάρρος.

Έγινε η χαρά της ζωής μου να ζω γι' Αυτόν. Από τα χρήματά μας υποστηρίζαμε την ιεραποστολή και διηγούμαστε τα μεγαλεία Του και σε άλλους. Πολλοί φυσικά κορόιδευαν αλλά και πολλοί άλλοι έδειχναν ενδιαφέρον. Μια συνάδελφός μου η Ρόζα ενδιαφέρθηκε τόσο πολύ ώστε πολύ σύντομα έγινε ένα χαρούμενο παιδί του Θεού.

Φορέας του ιού, του AIDS

Ο Ιησούς τα έκανε όλα νέα! Ίσχυε αυτό και για την αρρώστια μου; Μια καινούργια εξέταση απέδειξε ότι ο θανατηφόρος ιός υπήρχε ακόμη στο αίμα μου. Μπορούσε ο Θεός να με θεραπεύσει; Δεν αμφέβαλα ούτε δευτερόλεπτο ότι μπορεί. Μ' ελευθέρωσε από το πάθος των ναρκωτικών γιατί όχι και απ' αυτό;

Είχα από πολλούς χριστιανούς ακούσει ότι είχαν θεραπευθεί από σοβαρές αρρώστιες. Αλλά ήξερα επίσης ότι θεραπεία δεν ήταν πάντα το θέλημα του Θεού. Διάβασα ότι και ο απ. Παύλος δεν θεραπεύτηκε από τον σκόλοπα που τον βασάνιζε. Αν και προσευχήθηκε τρεις φορές γι' αυτό. Με την κουνιάδα μου προσευχόμεουν συχνά για την θεραπεία μου. Και όμως είχα την εντύπωση ότι ο Θεός μου απαντούσε με τα ίδια λόγια, όπως στον απ. Παύλο: «Αρκεί εις σε η χάρις μου, διότι η δύναμή μου εν αδυναμία φανερώνεται τελεία. Με άκρα λοιπόν ευχαρίστηση θέλω καυχηθεί μάλλον στις αδυναμίες μου, δια να κατοικήσει μέσα μου η δύναμη του Χριστού» Β' Κορ. 12:9. Δεχόμεουν την απάντηση αυτή, άλλωστε είχαν περάσει αρκετά χρόνια από τότε που άκουσα για πρώτη φορά ότι είμαι υποψήφιας θανάτου. Ίσως να ήθελε ο Θεός να μου χαρίσει ακόμη για πολλά χρόνια την υγεία μου.

Πρέπει να πω ότι η αρρώστια μ' έφερε πιο κοντά στον Θεό. Για μένα ήταν αυτή η αρρώστια μάλλον ευλογία παρά κατάρρα. Ίσως ήθελε ο Ιησούς να με μάθει πόσο ανάγκη είχα καθημερινά την χάρη Του και την παρουσία Του. Συχνά προσευχόμουν: «Κύριε, αν η θεραπεία με απομακρύνει από Εσένα, τότε δεν θέλω να με θεραπεύσεις». Αν κάποια μέρα θα έπρεπε να πεθάνω, ήμουν τόσο έτοιμη γι' αυτή την στιγμή και ο θάνατος δεν με τρόμαζε. Ήξερα που θα πήγαινα. Είχα ειρήνη. Ο ουράνιος Πατέρας είχε την ζωή μου στα χέρια Του. Μόνο σε λίγους είχα μιλήσει για την ασθένειά μου. Φοβόμουν την αντίδρασή τους. Φοβόμουν μήπως με απομονώσουν. Ο φόβος μου αυτός ενισχύθηκε από ένα βιβλίο που κυκλοφόρησε εκείνη την εποχή από ένα Καθηγητή, πάνω στο θέμα AIDS. Αυτός έγραφε ότι ο κίνδυνος να κολλήσουμε την ασθένεια είναι πολύ μεγαλύτερος απ' ότι νομίζουμε. Ακόμη και τα ίδια μαχαιροπήρουνα να χρησιμοποιήσουμε από έναν φορέα του ιού, μπορεί να κολλήσουμε. Ήξερα ότι αυτό ήταν υπερβολικό και δεν ήταν αλήθεια.

Ακόμη και η κουνιάδα μου επηρεάστηκε από το βιβλίο αυτό. Γι' αυτόν τον λόγο απέφυγα να συζητώ για την αρρώστια μου. Βασικά με απασχολούσε το ερώτημα πως θα το πούμε στους φί-

λους μου όταν η ασθένεια εκδηλωθεί. Μήπως μας κατηγορήσουν που τους το κρύβαμε τόσα χρόνια; Όλ' αυτά τα ερωτηματικά βάραιναν την ψυχή μας χωρίς να βρίσκουμε κάποια απάντηση.

Μεγάλη ήταν η επιθυμία μου να αποκτήσω παιδί. Αγαπούσα τα παιδιά πάρα πολύ. Πως όμως αυτό ήταν δυνατό; Έχω AIDS! Μια εγκυμοσύνη ήταν επικίνδυνη τόσο για μένα όσο και για το παιδί. Άλλωστε δεν ήξερα πόσα χρόνια θα ζήσω ακόμη. Το όνειρο λοιπόν να γίνω μητέρα έπρεπε να το θάψω, να το ξεχάσω οριστικά. Αυτό για μένα ήταν μια δεύτερη θανατική καταδίκη.

Ξαφνικά κάθε γυναίκα που έβλεπα την θεωρούσα έγκυο, τη ζήλευα. Έντονα σκεπτόμουν την έκτρωση. Θα μπορούσα να είχα τώρα ένα παιδί όμως το σκότωσα. Αυτό ήταν πολύ σκληρό για μένα και δηλητηρίαζε την υγεία μου.

Σ' αυτές τις δύσκολες ώρες σε ποιον θα μπορούσα να πάω εκτός από τον Κύριό μου Ιησού; Γονάτισα και του είπα όλον τον πόνο της καρδιάς μου. Δεν το έκανα μόνο μια φορά, αλλά πολύ συχνά. Πειραματίστηκα και πάλι ότι ο αναστημένος Ιησούς, ο ζωντανός Κύριος, ο Σωτήρας, θεραπεύει και σήμερα. Μου έδειξε ότι μαζί μ' Αυτόν θα είμαι ευτυχής και χωρίς παιδιά! Μου φανέρωσε ότι έχει ένα σχέδιο για την ζωή

μου, ένα τέλειο σχέδιο ότι οι δρόμοι Του είναι το καλλίτερο για μένα με ή χωρίς παιδιά.

Άλλη μια απελευθέρωση πειραματίστηκα, όταν αποφασίσαμε να μιλήσουμε με κάθε ένα μέλος της εκκλησίας μας προσωπικά για την αρρώστια μου. Το κάναμε με μεγάλη επιφύλαξη. Ήξεραν τα αδέρφια μας αρκετά γι' αυτή την αρρώστια ή θα αντιδρούσαν με φόβους; Όμως οι φόβοι μας ήταν αδικαιολόγητοι. Ούτε ένας δεν αντέδρασε αρνητικά ή έπαψε να μου φέρεται εγκάρδια και φιλικά. Πολλοί άρχισαν να κλαίνε επειδή μ' αγαπούσαν πολύ. Άλλη μια φορά πειραματίστηκα την χριστιανική αγάπη και πήρα καινούργια δύναμη. Σήμερα μιλάω με μεγαλύτερη άνεση για την αρρώστια μου. Φυσικά όχι με τον καθένα. Όλοι οι φίλοι μου αργά ή γρήγορα θα μάθουν το πρόβλημα που μ' απασχολεί.

Ο Θεός μας καλεί σε μια ξένη χώρα

Η ζωή με τον Χριστό μου έδινε πολύ χαρά. Μ' ελευθέρωσε από τα ναρκωτικά, μου χάρισε έναν άνδρα που αγαπώ και μου πήρε τον βασανιστικό φόβο του θανάτου. Μόνο και μόνο γι' αυτό τον λόγο ήθελα να μιλώ και στους άλλους γι' Αυτόν. Από ευγνωμοσύνη στο πρόσωπό Του ήθελα να ζω μόνο γι' Αυτόν.

Κατά την διάρκεια των διακοπών μας στο εξωτερικό επισκεπτόμαστε χριστιανούς και ιεραποστόλους. Ήταν για μένα θαυμαστό, ανθρώπους που έβλεπα για πρώτη φορά, να τους θεωρώ αδελφούς και αδελφές μου. (Στην πραγματικότητα ήταν αδελφοί και αδελφές μου επειδή ήταν παιδιά και μέλη της οικογένειας του Ουράνιου Πατέρα).

Για πολλά χρόνια επισκεπτόμαστε βιβλικά συνέδρια. Κατά την διάρκεια ενός τέτοιου συνεδρίου, το καλοκαίρι του 1994 πήραμε μία απόφαση όπου θα άλλαζε ριζικά την υπόλοιπη ζωή μας.

Πήραμε μία εβδομάδα άδεια για να απολαύσουμε την συντροφιά άλλων χριστιανών και να ακούσουμε ομιλίες από τον Λόγο του Θεού. Όπως κάθε χρόνο ήταν ιεραπόστολοι από άλλες χώρες και διηγούντουσαν τα θαυμάσια του Θεού στον ιεραποστολικό χώρο. Αυτά που άκουσα με άγγιξαν πάρα πολύ. Οι ιεραπόστολοι αυτοί επαναλάμβαναν συνεχώς, ότι παντού χρειάζονται άτομα να φέρουν τα καλά νέα σε άλλους ανθρώπους.

Ο άνδρας μου μιλούσε στην εκκλησία μας και έκανε συμμελέτες. Ήταν άραγε το θέλημα του Θεού, να πάμε και εμείς σε μια άλλη χώρα να

πούμε σε αμαρτωλούς την χαρμόσυνη αγγελία του Ιησού Χριστού;

Από πολύ καιρό είχα αρχίσει να προσεύχομαι στον Θεό να μου αποκαλύψει το θέλημά Του. Αξιοσημείωτο ήταν ότι και ο άνδρας μου κατά την διάρκεια του συνεδρίου είχε την ίδια επιθυμία: να γνωρίσει το θέλημα του Θεού βαθύτερα και βαθύτερα. Μαζί προσευχηθήκαμε στον Θεό και του είπαμε ότι είμαστε έτοιμοι να μας χρησιμοποιήσει όπου Αυτός ήθελε. Ξέρουμε ότι ο Θεός χρησιμοποιεί ανθρώπους για να κάνει το έργο Του. Όμως εμείς; Εμείς είμαστε στην αρχή της πίστεώς μας, και όχι μόνον αυτό, αλλά είχαμε και οι ίδιοι τόσα πολλά προβλήματα.

Στο συνέδριο γνωρίσαμε νέα άτομα που ήταν έτοιμα να υπηρετήσουν τον Θεό σε ξένες χώρες. Ένα ανδρόγυνο ετοιμαζόταν να πάει στο Κονγκό. Κάποιος νέος έφερε νέα από την υπηρεσία του στην Κροατία, που την εποχή εκείνη ήταν σε εμπόλεμο κατάσταση.

Είχαμε την εντύπωση ότι και εμάς ο Θεός μας καλεί στον αγρό Του. Ήταν ενθουσιασμός; Ήταν ένα απλό συναίσθημα; Ήταν η πνευματική ατμόσφαιρα του συνεδρίου ή ήταν η φωνή του Θεού, το θέλημα του ουράνιου Πατέρα; Περιμέναμε ν'

ακούσουμε καθαρά την φωνή Του. Περιμέναμε την ώρα που Αυτός θα έκρινε κατάλληλη. Υποχρέωσή μας μέχρι τότε ήταν να μείνουμε στην προσευχή. Δεν θέλουμε προς το παρόν να μιλήσουμε επ' αυτού σε άλλους χριστιανούς. Ήταν πολύ νωρίς.

Ένας χρόνος πέρασε και συγκεκριμένη απάντηση στην προσευχή μας δεν είχαμε. Το καλοκαίρι του 1995 ο Μιχάλης είχε την φαεινή ιδέα να βοηθήσει την αδελφή του στην μετακόμιση. Γι' αυτό το σκοπό φυσικά θα χρησιμοποιούσε την περίοδο της άδειας του. Αυτό δεν το άκουσα μ' ευχαρίστηση, αντιθέτως απογοητεύτηκα.

Μα, Μιχάλη πως μπόρεσες να κάνεις κάτι τέτοιο. Ολόκληρο το χρόνο εργαζόμαστε τόσο σκληρά. Δεν νομίζεις ότι δικαιούμαστε λίγη ανάπαυση; Λίγα μπανάκια στην Μαγιόρκα δεν νομίζεις ότι θα μας έκαναν περισσότερο καλό, παρά η μετακόμιση της αδελφής σου; Ο Μιχάλης όμως ήταν ανένδοτος.

Έτσι λοιπόν ξεκινήσαμε για το Σάλτσμπουργκ που ζούσε η αδελφή του μετά τον γάμο της. Ο Ανδρέας, ο φίλος του μπατζανάκη μου, μας κάλεσε ένα μεσημέρι σε γεύμα. Ήταν δάσκαλος σε μια Βιβλική Σχολή. Χωρίς να το καλοσκεφτώ ρώτησα τον Ανδρέα: Τι θα 'λεγες Ανδρέα, θα

μπορούσαμε να παρακολουθούσαμε και εμείς αυτή τη Βιβλική Σχολή; Φυσικά! που είναι το πρόβλημα, ήταν η απάντησή του.

Αυτή η απλή ερώτηση είχε συνέπειες. Το ευχάριστο ήταν ότι και ο άνδρας μου είχε την ίδια γνώμη. Είχαμε την βεβαιότητα ότι ήταν το θέλημα του Θεού να επισκεφτούμε αυτή την σχολή.

Και όμως είχαμε μια περίοδο προσευχής. Όλο και πιο καθαρά αναγνωρίζαμε την οδηγία του Θεού. Μιλήσαμε με τους πρεσβύτερους της εκκλησίας μας. Ζήτησαν να τους δώσουμε λίγο χρόνο να προσευχηθούν πριν μας απαντήσουν. Περιμέναμε. Η επιθυμία μας ήταν να κινηθούμε στα πλαίσια του θελήματος του Θεού και όχι στο δικό μας θέλημα.

Το πράσινο φως μας δόθηκε. Μπορούσαμε να επισκεφτούμε την σχολή. Να μαθητεύσουμε και να εμβαθύνουμε στον Λόγο του Θεού. Συμπληρώσαμε τα απαραίτητα χαρτιά και τα στείλαμε στη διεύθυνση της σχολής. Περάσαμε προσευχόμενοι την περίοδο της αναμονής. Θα μας δέχονταν άραγε; Κάθε χρόνο υπάρχουν οχτώ θέσεις για καινούργιους μαθητές.

Τον Ιανουάριο του 1996 ήλθε η απάντηση: Μπορούμε να αρχίσουμε την σχολική περίοδο

1996/97. Η ανέλπιστη άδεια προσανατόλισε την ζωή μου σε καινούργιους ορίζοντες. Θα έπρεπε να σταματήσουμε την σχέση εργασίας και να ακυρώσουμε το συμβόλαιο του σπιτιού μας. Τι θα κάναμε όταν τελείωνε το σχολείο μας; Θα επιστρέφαμε πάλι στην Ελβετία; Μετά το τέλος των σπουδών μας θα πηγαίναμε κατ' ευθείαν στο εξωτερικό;

Στα ερωτηματικά μας δεν βρίσκαμε καμιά απάντηση, εμπιστευόμαστε απλώς τον Θεό. Η οδηγία του Θεού ήταν τέλεια. Περιμέναμε με ανυπομονησία όλα τα θαυμάσια που ο Θεός είχε ετοιμάσει για μας. Αυτούς τους τελευταίους μήνες στην Ελβετία είχαμε την αίσθηση ότι ο Κύριος ήταν ιδιαίτερα κοντά μας. Μια καινούργια περίοδος της ζωής μας αρχίζει στο Σάλτσμπουργκ! Πάλι σε μια ξένη χώρα. Η Αυστρία μου άρεσε πολύ.

Στο σχολείο έμαθα πάρα πολλά πράγματα. Η εκκλησία που επισκεπτόμαστε ήταν πνευματική και ευλογημένη. Οι άνθρωποι ήταν πιο εγκάρδιοι και φιλικοί απ' ότι στην Ελβετία.

Γνώρισα τον Θεό πιο βαθιά και ανακάλυψα το μεγαλείο του προσώπου του Ιησού Χριστού. Επίσης κατάλαβα ότι ο Δημιουργός μου ήθελε να Τον υπηρετήσω έτσι όπως ήμουν, έτσι όπως με

δημιούργησε. Περίμενε να Τον δοξάσω ακρι-βώς έτσι με τις ιδιαιτερότητές μου. Αυτή η γνώση ήταν θαυμαστή σε μένα.

Καμιά περίοδος της ζωής μας δεν είναι μόνο ηλιοφάνεια. Συχνά ήταν κουραστικές μέρες και ώρες. Σύγχρονα με την Βιβλική σχολή άρχισα να κάνω μαθήματα οδήγησης. Άλλο ένα δώρο του Θεού. Άνθρωποι της εκκλησίας μας υποστήριζαν οικονομικά και τελείως ανώνυμα.

Η σκέψη μας όμως ήταν πολύ απασχολημένη με το μέλλον. Τι θα γίνει μετά την αποφοίτησή μας από το σχολείο; Όσο περνούσε ο καιρός είχαμε την διαβεβαίωση ότι το καλλίτερο θα ήταν να γυρίσουμε στην Ελβετία, να βρούμε μια δουλίτσα και να χρησιμοποιήσουμε ό,τι μάθαμε στο σχολείο, στην εκκλησία μας. Και όμως όλα ήρθαν τελείως διαφορετικά απ' ό,τι υπολογίζαμε.

Πάσχα στην Βοσνία. Η Βοσνία είναι ακόμη χιονισμένη. Πριν ένα χρόνο είχε τελειώσει ο πόλεμος και όμως η χώρα δίνει την εντύπωση σαν να είχε σταματήσει μόλις χθες. Οι γέφυρες καταστραμμένες, παντού βλέπεις στρατό, σπίτια καμένα, γκρεμισμένα. Ευτυχώς υπάρχουν διεθνή ειρηνευτικά στρατεύματα. Πιστεύαμε ότι βλέπουμε κάποιο πολεμικό φιλμ: τάνκς, συρματο-

πλέγματα, ένοπλοι φρουροί...ένας αμερικάνος ένοπλος ήλεγξε τα διαβατήριά μας.

Το ταξίδι στο Σαράγιεβο δεν ήταν τουριστικής φύσεως απλώς θέλαμε να βεβαιωθούμε αν ο τόπος που ήθελε ο Κύριος να μας χρησιμοποιήσει ήταν αυτή η χώρα. Φυσικά πολλές φορές στην Βιβλική σχολή είχαμε προσευχηθεί γι' αυτή την χώρα, είχαμε στείλει ανθρωπιστική βοήθεια. Ήταν άραγε ο αγρός που θα ήθελε ο Θεός να εργαστούμε σαν ιεραπόστολοι;

Είναι μεσάνυχτα. Ούτε ένα φως δεν φαίνεται στην χιονισμένη πρωτεύουσα της Βοσνίας. Το σπίτι που θα μας φιλοξενούσε ήταν έρημο και κλειδωμένο. Ψάχναμε στην άγνωστη πόλη κάποιο νεαρό που είχε το κλειδί. Ομάδες αστυνομικών χτένιζαν τους άδειους δρόμους της πόλης. Δεν ήξερα αν αυτό ήταν καθησυχαστικό ή ανησυχητικό. Εφιαλτικά υψώνονταν τα βομβαρδισμένα σπίτια. Σε μια ερειπωμένη πολυκατοικία συναντούμε τον νεαρό με το κλειδί.

Προσπάθησα να κοιμηθώ όσο πιο πολύ ώρα μπορούσα. Ένα ηλεκτρικό φουρνάκι, ζέστανε το αφιλόξενο κρύο δωμάτιο. Το απόγευμα θα κάναμε μερικές επισκέψεις και το βράδυ ο άνδρας μου θα κρατούσε την βιβλική ώρα στην εκκλησία.

Μια μωαμεθανική οικογένεια μας δέχεται εγκάρδια. Μας ετοίμασαν ένα μεγάλο δείπνο. Η φιλοξενία ήταν πρωτοφανής. Κανένα ίχνος από τον πόνο και την τραγωδία του πολέμου. Καμιά πικρία στις καρδιές των ανθρώπων. Η οικοδέσποινα ήταν με τα παιδιά της και την μητέρα της στη Γερμανία κατά την διάρκεια του πολέμου. Έτσι μπορούσαμε να συνεννοηθούμε στα γερμανικά. Γύρισαν στο Σαράγιεβο όταν έμαθαν ότι ο άνδρας της πληγώθηκε. Και μια λεπτομέρεια: Η κουζίνα της Βοσνίας μου άρεσε πάρα πολύ.

Κατά την διάρκεια αυτών των ημερών γνωρίσαμε τόσους ανθρώπους που είχαν ενδιαφέρον να μάθουν για τον Θεό της Βίβλου: νέοι και ηλικιωμένοι. Παρατηρώντας τους κατοίκους της Βοσνίας θυμηθήκαμε τα λόγια της Βίβλου: «Αυτά είναι τα πρόβατα χωρίς ποιμένα». Είμαστε άραγε εμείς που θα δείχναμε στους ανθρώπους αυτής της πόλης τον δρόμο στον αληθινό Θεό; Είναι αυτός ο τόπος για μας;

Ευκολίες και ανέσεις δεν υπήρχαν. Όμως αν ο Θεός ήθελε θα το έκανα μ' όλη μου την καρδιά και με πολύ χαρά! Και ο Μιχάλης έκανε τις ίδιες σκέψεις. Προσευχόμαστε και περιμέναμε. Δεν θέλουμε να βιαστούμε. Περιμένουμε την ώρα του Θεού.

Η ώρα της απόφασης

Το καλοκαίρι τελείωνε η σχολική περίοδος και ακόμη δεν ξέραμε τι θα κάνουμε. Καθημερινά προσευχόμαστε για οδηγία. Ο άνδρας μου ρωτούσε τους δασκάλους της σχολής για συμβουλή και τους υπευθύνους της εκκλησίας μας. Όλοι μ' ένα στόμα μας προέτρεψαν ότι η γνώμη τους ήταν να πάμε στο Σαράγιεβο. Μόνον ένας δάσκαλος ήθελε να μας παρουσιάσει την πραγματικότητα και τις ώρες οι οποίες είναι δύσκολες, με αδιέξοδο και με προβλήματα που ποτέ εκ των προτέρων συνήθως δεν σκεφτήκαμε ούτε καν υπολογίσαμε. Ξέρω, μας είπε αρκετούς ιεραποστόλους οι οποίοι με την πρώτη δυσκολία τα εγκατέλειψαν. Είστε εσείς βέβαιοι ότι θα διατηρήσετε την πίστη σας και την εμπιστοσύνη σας στον Θεό στην διάρκεια των δυσκολιών, οι οποίες θα έρθουν μετά βεβαιότητας;

Και βέβαια είχαμε κάνει διάφορες σκέψεις σ' αυτό το συγκεκριμένο θέμα το οποίο συχνά μας δημιουργούσε αμφιβολίες και μας έφερνε την σχετική αβεβαιότητα. Συχνά ανέβαινε η ερώτηση στις φοβισμένες καρδιές μας: Θα αντέξουμε; Θα διατηρήσουμε την πίστη μας; Την εμπιστοσύνη μας; Θα είμαστε μόνοι σε μια ξένη χώρα.

Όλες αυτές τις αμφιβολίες και τους φόβους είχα εμπιστευθεί στον Θεό μέσω της προσευχής. Την απάντηση μου ο Θεός την έδωσε από το Λόγο Του, στον Ιησού του Ναυή γ:15 -16 «και καθώς ήλθαν οι βασιτάζοντες την κιβωτό έως τον Ιορδάνη και οι πόδες των ιερέων των βασιτάζόντων την κιβωτό βράχηκαν κατά το χείλος του ύδατος, (διότι ο Ιορδάνης πλημμυρίζει σε όλες τις όχθες του όλες τις ημέρας του θερισμού), στάθηκαν τα ύδατα τα καταβαίνοντα άνωθεν, και υψώθηκαν εις ένα σωρό πολύ μακριά, από την πόλη Αδάμ, ήτις είναι εις τα πλάγια Ζαρετάν, τα δε καταβαίνοντα κάτω προς την θάλασσα της πεδιάδος, την αλμυρή θάλασσα, αποκοπέντα εξέλιπαν και ο λαός πέρασε κατέναντι της Ιεριχώ».

Ο λαός Ισραήλ έπρεπε να περάσει τον Ιορδάνη. Έτσι τους είπε ο Θεός. Στ' αλήθεια μια δύσκολη εντολή. Αλλά η υπερφυσική δύναμη του Θεού τους βοήθησε να τα καταφέρουν. Πότε όμως πειραματίστηκαν αυτή την δύναμη του Θεού; Ακριβώς την στιγμή που βράχηκαν τα πόδια τους. Ακριβώς τότε. Έτσι έμαθα ότι ο Θεός θα μου δώσει τη δύναμη ακριβώς τη στιγμή που την χρειάζομαι. Ούτε πριν ούτε μετά. Αυτή η υπόσχεση του Θεού διέλυσε τους φόβους μου. Επίσης ο τρόπος με τον οποίο ο άνδρας μου αντιμετώπιζε το θέμα, η ηρεμία του, η ειρήνη

του, η σοβαρότητά του, μου ενέπνεε ησυχία και γαλήνη. Δεν ήταν κίνητρα περιπέτειας ή απλός ενθουσιασμός αλλά απλώς και μόνον η επιθυμία να κάνει το θέλημα του Θεού. Προσευχόταν συνεχώς και ζητούσε την συμβουλή πεπειραμένων ανθρώπων.

Ο Λόγος του Θεού λέει: «Πορευθείτε»! Η καρδιά μας έλεγε: «πορευθείτε»! Η εκκλησία μας έλεγε: «Πορευθείτε»! Πνευματικοί άνθρωποι επαναλάμβαναν: «Πορευθείτε»!

Στην αρχή του καλοκαιριού πήραμε τη σταθερή απόφαση, να πάμε στο Σαράγιεβο. Μετά από ειδικές σπουδές και πολύ επιμονή στην οδηγία του Θεού, στην προσευχή. Τι ετοίμαζε ο Θεός για μας στην ξένη και άγνωστη αυτή χώρα;

5. Η αγάπη Του Θεού μας οδηγεί

Από την αρχή της παραμονής μας στο Σαράγιεβο ξέραμε ότι ο Θεός θα ήταν μαζί μας. Πειραματιζόμαστε σε 24ώρη βάση την Πατρική Του φροντίδα.

Με τον άντρα μου είχαμε αποφασίσει ποτέ να μην ζητήσουμε χρήματα από άλλους. Ο Ιησούς Χριστός υπόσχεται σε όλους εκείνους που ζητούν την βασιλεία του Θεού πρώτα, ότι όλα τ' άλλα θα τους χαριστούν από τον Θεό. Θέλαμε να τιμήσουμε τον Θεό με το να πιστεύουμε και να εμπιστευόμαστε τον Λόγο Του. Όταν υπόσχεται ότι θα μας χαρίσει κάθε τι που χρειαζόμαστε γιατί να επιβαρύνουμε τους άλλους;

Τα ενοίκια στο Σαράγιεβο μετά τον πόλεμο ήταν τρομερά υψηλά. Εκτός αυτού ο ιδιοκτήτης ήθελε να προπληρώσουμε τα ενοίκια για δύο χρόνια. Ήταν ένα υψηλό ποσό, το οποίο φυσικά δεν διαθέταμε αφού επί ένα χρόνο στο Βιβλικό σχολείο είχαμε έξοδα και καθόλου έσοδα. Τι κάνουμε τώρα; «Ζητείτε και θα σας δοθεί». Είπαμε στον καινούργιο εργοδότη μας (τον Θεό) το πρόβλημά μας, πόσα χρήματα χρειαζόμαστε και σε πολύ

Η αγάπη του Θεού μας οδηγεί

μικρό χρονικό διάστημα είχαμε στο λογαριασμό μας 20.000 Γ.Μ. Ο δωρητής αυτού του ποσού ήθελε να μείνει ανώνυμος.

Κάτι που επίσης μας ήταν απαραίτητο ήταν ένα αυτοκίνητο. Προσευχήθηκε λοιπόν ο Μιχάλης για ένα αυτοκίνητο και εγώ τόλμησα να προσθέσω: «Κύριε, παρακαλώ αυτοκίνητο με υδραυλικό σύστημα οδήγησης. Ξέρεις, Κύριε μόλις πείρα το δίπλωμά μου και θα μου είναι δύσκολο να οδηγήσω άλλο σύστημα οδήγησης». Ο Μιχάλης χαρακτήρισε το αίτημά μου λίγο αδιάντροπο και μου εξήγησε ότι ένας ιεραπόστολος πρέπει να ικανοποιείται με απλά πράγματα χωρίς ιδιαίτερες απαιτήσεις.

Την Πέμπτη προσευχηθήκαμε για το αυτοκίνητο και την Κυριακή μετά την λατρεία μάς πλησίασε ένας ευγενέστατος αδελφός και μας είπε: Άκουσα ότι αποφασίσατε να υπηρετήσετε τον Θεό στο Σαράγιεβο. Πότε φεύγετε; Κατά τα μέσα Ιουλίου απαντήσαμε. «Ω! Ταιριάζει ακριβώς. Αποφασίσαμε με την γυναίκα μου ν' αλλάξουμε αυτοκίνητο και το καινούργιο το παραλαμβάνουμε μέσα Ιουλίου».

Άλλη μια φορά τα ραντεβού του Θεού τέλεια, και η φροντίδα Του θαυμαστή. Όταν είδαμε το αυτοκίνητο δεν μπορούσαμε να πιστέψουμε τα

Η αγάπη του Θεού μας οδηγεί

μάτια μας. Φαινόταν τελείως καινούργιο. Ποτέ δεν υπολογίσαμε με μια τόσο σύντομη απάντηση στην προσευχή μας. Και κάτι που δεν θα μπορέσετε να πιστέψετε! Με υδραυλικό σύστημα! Δεν είναι ο Θεός μας θαυμαστός; Δεν είναι ο Πατέρας μας άξιος εμπιστοσύνης!

Μια άλλη κυρία από την εκκλησία μας, προσεφέρθη να μας πληρώνει την ιατρική ασφάλεια. Κάποιος άλλος ανέλαβε την ασφάλεια του αυτοκινήτου. «Ο Πατέρας σας ο ουράνιος ξέρει τι έχετε ανάγκη».

Μια άλλη φροντίδα ήταν η υγεία μου. Οι αιματολογικές εξετάσεις ήταν AIDS θετικές. Και όχι μόνο αυτό αλλά ήταν χειρότερες. Ο γιατρός επέμενε ν' αρχίσω μια μακροχρόνια θεραπεία. Τώρα όμως έφευγα για την Βοσνία. Μια θεραπεία ήταν αδύνατη. Ο Θεός μου είχε πει ότι η χάρις Του ήταν αρκετή για μένα. Όλα αυτά τα χρόνια διατήρησε την υγεία μου χωρίς φαρμακευτική αγωγή. Γιατί να μην το συνεχίσει; Γιατί ν' αρχίσω τώρα μια θεραπεία τής οποίας οι παρενέργειες μού είναι άγνωστες; Γιατί η αρρώστια μου να γίνει εμπόδιο στην επιθυμία μου να υπηρετήσω τον Θεό μου; Όχι! Μετά από εντατική προσευχή για οδηγία βεβαιώθηκα ότι πρέπει την κλονισμένη υγεία μου να συνεχίσω να την εμπιστεύομαι στον ουράνιο Πατέρα μου.

Η αγάπη του Θεού μας οδηγεί

Παρ' όλ' αυτά δεν θέλω να σας το κρύψω, υπήρχαν μέρες που φόβος με κατελάμβανε. Έκλαιγα συχνά και μοιραζόμουν τους φόβους μου με τον άνδρα μου. Σε τέτοιες στιγμές ο άνδρας μου με ενθάρρυνε και μου αποδείκνυε ότι είναι λάθος να σκέπτομαι έτσι. «Μη μεριμνήσητε λοιπόν περί της αύριον διότι η αύριον θέλει μεριμνήσει τα εαυτής, αρκετόν είναι εις την ημέρα το κακόν αυτής». Ματθαίος ς' 34. Ο Θεός δεν θέλει να μεριμνάμε για το μέλλον. Και αφού δεν το θέλει, δεν θα το κάνουμε. Τι μας ωφελεί να σκεπτόμαστε θλιβερά πράγματα που τυχόν θα μας συμβούν στο μέλλον; Μας έχει υποσχεθεί ότι στην κάθε περίπτωση θα μας δώσει την δύναμη που χρειαζόμαστε αλλά την στιγμή που αντιμετωπίζουμε την δυσκολία. Όχι πριν! Δεν μας δίνει την δύναμη να σηκώσουμε τα βάρη που φανταζόμαστε ή φοβόμαστε ότι θα πρέπει να σηκώσουμε. Όλοι πρέπει μια φορά να πεθάνουμε. Αλλά μόνο μία! Αυτό είναι αρκετό. Τι κουτό εκ μέρους μας, από άοριστους φόβους να πεθαίνουμε εκατό φορές την ημέρα! Σήμερα είσαι υγιής. Είμαστε μαζί. Απόλαυσε σήμερα αυτές τις ευλογίες! Τι κρίμα, όταν κατά την διάρκεια που έχουμε υγεία, λυπούμαστε για το ενδεχόμενο ότι αύριο θα αρρωστήσουμε.

Κατάλαβα ότι είχα λάθος και έπρεπε ν' αγωνιστώ κάθε φορά που μου ερχόντουσαν αυτοί οι φόβοι.

Η αγάπη του Θεού μας οδηγεί

Δεν ήταν καθόλου εύκολος ο αγώνας. Πολλές φορές χωρίς καν να το καταλάβεις έρχονται οι αρνητικές σκέψεις και οι αδικαιολόγητοι φόβοι. Η γνώση ότι ο Θεός δεν θέλει να σκέπτομαι έτσι με βοήθησε πολύ σ' αυτόν τον σκληρό μου αγώνα. Δεν έπρεπε να αφήνω τις μέριμνες για το αύριο να με καταστρέφουν (παραλύουν). Έπρεπε να μάθω αυτό που αναφέρει ο. απ. Παύλος στην Β' Κορινθ. ι' 5. «επειδή καθαιρούμε λογισμούς και παν ύψωμα επιαιρόμενο εναντίον της γνώσεως του Θεού και αιχμαλωτίζουμε παν νόημα εις την υπακοή του Χριστού».

Έτσι λοιπόν, όταν άρχιζα να φοβάμαι για το μέλλον, σκεφτόμουν: «Στάσου Alicia ο Θεός δεν το θέλει αυτό. Μ' αυτό ικανοποιείται ο διάβολος, που θέλει να σε αποθαρρύνει». Στην προσευχή μου, ζητούσα δύναμη για να μπορώ να ελέγχω τις σκέψεις μου. Με την πάροδο του χρόνου πειραματίστηκα πολλές νίκες σ' αυτό τον τομέα. Άρχισα πάλι να χαίρομαι τη ζωή μου χωρίς να φοβάμαι τα ενδεχόμενα γεγονότα στο μέλλον.

Αγάπη για ένα ξένο λαό και μερικά καινούργια πνευματικά μαθήματα.

Ο Χότζας (λειτουργός του Ισλάμ) καλεί τους πιστούς στην πρωινή προσευχή. Γυρίζω από την άλλη πλευρά να συνεχίσω τον ύπνο μου γιατί

Η αγάπη του Θεού μας οδηγεί

είναι πολύ πρωί. Ο Μιχάλης είναι ήδη στο σαλό-νι και προσπαθεί να ανάψει φωτιά με τα βρεγμένα ξύλα. Δυσκολεύτηκε αλλά τα κατάφερε. Το σπίτι αρχίζει να ζεσταίνεται. Τώρα πρέπει να γεμίσει μερικά δοχεία με νερό, επειδή το τρεχούμενο νερό δεν το έχουμε όλη την ημέρα.

Τώρα βρισκόμαστε στην Βοσνία, στο Σαράγιεβο. Το Σαράγιεβο η πόλη στην οποία συναντάται η Ευρώπη με την Ανατολή. Εκκλησίες και τζαμιά εναλλάσσονται. Στους ίδιους δρόμους βρίσκονται σπίτια με αυστριακή αρχιτεκτονική αλλά και με τούρκικη. Μου αρέσει αυτή η πόλη. Την αγαπώ. Λατρεύω τις αγορές της με τα άφθονα λαχανικά, τις φωνές των πωλητών που διαλαλούν το εμπόρευσμά τους, συχνά αστειευόμενοι με αρκετή χάρη. Πριν το πρωινό θέλω πάντα να συναντώ τον Θεό μου. Θέλω να ακούω την φωνή Του στην μελέτη της Βίβλου και στην προσευχή. Αρχίσαμε και μαθήματα, για να μάθουμε την γλώσσα με μια χαριτωμένη και ευγενική κοπέλα.

Δεν φαντάζεσθε τι τρομερά δύσκολη είναι αυτή η γλώσσα. Έχω την εντύπωση ότι το κύριο στοιχείο της είναι γραμματική. Πτώσεις και πάλι πτώσεις, μόνο πτώσεις. Αριθμοί στο αρσενικό γένος, στο θηλυκό και στο ουδέτερο. Σήμερα είμαι τόσο απογοητευμένη σχεδόν απελπισμένη.

Η αγάπη του Θεού μας οδηγεί

Αποκλείεται να μάθω αυτή τη γλώσσα. Πάλι μ' ενθαρρύνει ο άνδρας μου και η Sandra η δασκάλα μας. Σήμερα όμως δεν κατάφεραν να με πείσουν. Άφησα τον Μιχάλη να μάθει και για μένα και εγκατέλειψα το δωμάτιο. Σαν να μη μου έφτανε η ταλαιπωρία μου με τα Γερμανικά τώρα θ' άρχιζα άλλα βάσανα με την βοσνιακή γλώσσα.

Για να ολοκληρωθεί το χάος έπρεπε να μάθω την βοσνιακή γλώσσα από τα γερμανικά η οποία για μένα δεν είναι μητρική γλώσσα. Σημειωτέον ότι η γραμματική της γερμανικής γλώσσας παραμένει ένα αίνιγμα μέχρι σήμερα. Μου αρέσει να μαθαίνω ξένες γλώσσες, αλλά την γραμματική τους όχι! Μπορώ να κάνω και χωρίς αυτή.

Ήταν πραγματικά για κλάματα. Όση προσπάθεια και αν κατέβαλα κανείς δεν με καταλάβαινε. Κι αν κάποιος με καταλάβαινε, στο τέλος διαπίστωνά ότι με είχε καταλάβει λάθος. Το αστείο ήταν με την γειτόνισσά μου. Όποτε την συναντούσα μου διηγείτο και εγώ δεν καταλάβαινα ούτε τα μισά. Όταν την παρακαλούσα να μιλά πιο αργά αυτή άρχιζε να μιλά δυνατότερα.

Έτσι στην αρχή αισθανόμουν πολύ μόνη, απομονωμένη και απομακρυσμένη από κάθε αδελφό και φίλο. Ήμουν μακριά από την εκκλησία μου από τους αδελφούς μου. Αυτό μου κόστισε πάρα

πολύ. Μου έλειπε αφάνταστα η συναναστροφή, η συμπροσευχή, η υμνωδία, το Δείπνο του Κυρίου! Ποτέ δεν φαντάστηκα ότι θα μου έλλειπε τόσο πολύ η εκκλησία μου. Συγχρόνως μου φανέρωσε ο Θεός τον ρόλο που έπαιξε η εκκλησία στην πνευματική μου ζωή.

« Κάθε αρχή και δύσκολη »

«Τι θα κάνετε αν συναντήσετε δυσκολίες»; «Ο Θεός θα μας δώσει την δύναμη που χρειαζόμαστε». Είναι αυτό αυτονόητο; Ένας Θεός που φροντίζει για τις υλικές ανάγκες των ανθρώπων, πώς θα αδιαφορήσει για τις ψυχικές ανάγκες μας;

Ναι, σ' αυτή την ξένη χώρα γνώρισα πολύ καλά την ψυχή μου και τις ιδιαίτερες ανάγκες της. Πως ήταν δυνατόν να επιζήσω πνευματικά μ' όλες αυτές τις δυσκολίες; Πως διατήρησα την πίστη μου και την βεβαιότητα ότι ήμουν στον τόπο που με ήθελε ο Θεός; Δύσκολα μπορούμε να περιγράψουμε αυτό το θαύμα, όμως γεγονός είναι ότι ο Μιχάλης και εγώ, παρ' όλα τα προβλήματα είμεθα στον χώρο που μας ήθελε ο Θεός και αισθανόμαστε ευχάριστα. Η Βοσνία έγινε η πατρίδα μας. Ο λαός της ήταν λαός μας. Αυτόν τον σύνδεσμο που είχαμε με τους ανθρώπους εκεί δεν μπορώ να τον εξηγήσω με λόγια.

Η αγάπη του Θεού μας οδηγεί

Την Βοσνία την αγάπησα περισσότερο από την Ελβετία και Αυστρία. Αυτή η αγάπη προήρχετο μόνο από τον Θεό. Ανθρωπίνως δεν υπήρχε καμιά εξήγηση. Πως θα μπορούσα να αγαπήσω μια χώρα που μου προσέφερε ένα ετοιμόρροπο σπίτι και μια γλώσσα με την οποία είχα τόσα προβλήματα; Άλλη μια απόδειξη ότι είμαστε στο σημείο που ο Θεός ήθελε να μας χρησιμοποιήσει, ήταν η αγάπη, η αγάπη που αισθανόμουν για τον λαό του Σαράγιεβου. Αυτή η αγάπη ήταν η πηγή που αντλούσα δύναμη για την δύσκολη περίοδο των πρώτων μηνών.

Αυτή η δυσάρεστη αρχή ήταν για μένα μια αξιόλογη πείρα στο σχολείο του Θεού. Θα ήταν πιο διασκεδαστικό για τον αναγνώστη να διηγηθώ για τις εμπειρίες μας στους έρημους δρόμους της Βοσνίας και για την συνάντηση που είχαμε με ένα γκρουπ φανατικών. Όμως για μένα πολύ πιο σπουδαίο και σημαντικό είναι, πως χρησιμοποίησε ο Θεός αυτή την δύσκολη εποχή για να μου αλλάξει τον δύσκολο χαρακτήρα μου. Αυτό που μου κάνει τη ζωή μου άξια διηγήσεως δεν είναι τα συνταρακτικά γεγονότα που την συνιστούν αλλά η πείρα μου με τον Θεό, και η δουλειά που είχε ο Θεός μαζί μου. Για μένα ήταν υποτιμητικό να δυσκολεύομαι στην εκμάθηση της γλώσσας. Είχαμε υποθέσεις με τον ιδιοκτήτη του σπιτιού με διάφορους εργάτες και

Η αγάπη του Θεού μας οδηγεί

με αστυνομικούς. Αυτές τις υποχρεώσεις τις είχε αναλάβει ο Μιχάλης. Πολλές φορές έβλεπα ότι μας έλεγαν ψέματα και προσπαθούσαν να μας απατήσουν. Όμως δεν μπορούσα να πω τίποτε. Βλέπετε η γλώσσα! Καινούργιοι φόβοι, καινούργιες ανάγκες και προβλήματα. Ποιος θα μπορούσε να με βοηθήσει; Μόνον ο Ιησούς. Μόνον η προσευχή. Αυτή ήταν το καταφύγιό μου. Πόσο ασφαλής αισθανόμουν στην παρουσία Του! Έτσι έμαθα να εξαρτώμαι συνεχώς από τον Ιησού. Έμαθα αυτός να αυξάνει και εγώ να μικραίνω.

Πριν γνωρίσω τον Ιησού έκανα ότι ήθελα και όπως το ήθελα. Όμως τώρα έπρεπε να προσεύχομαι για το κάθε τι, να ζητώ οδηγία, συμβουλή και βοήθεια. Έτσι έχασα το αίσθημα της αβεβαιότητας που είχα σε όλη μου την ζωή και απέκτησα μια αυτοπεποίθηση που τόσο την είχα ανάγκη.

Και από κάτι άλλο με λύτρωσε η αγάπη του Θεού. Από τον φοβερό φόβο που είχα απέναντι στους ανθρώπους. Δεν μπορούσα να εμπιστευθώ κανένα. Όταν όμως πειραματίστηκα την παντοδυναμία του ουράνιου Πατέρα μου, ήξερα ότι σε κάθε περίπτωση είχε τον έλεγχο στα δυνατά Του χέρια. Ένα άλλο πνευματικό μάθημα έμαθα στο σχολείο του Θεού. Τα πρώτα δύο χρόνια το ετοιμόρροπο σπίτι που μέναμε, και πολύ συχνά

Η αγάπη του Θεού μας οδηγεί

όταν έβρεχε δεν χρειαζόταν να κάνουμε ντους, δεν ήταν ακριβώς το γούστο μου. Εάν έπρεπε να διαλέξω μεταξύ αυτού του σπιτιού και μιας βίλας θα διάλεγα αναμφισβήτητα την βίλα. Παρόλα αυτά αισθανόμουν ωραία στην σκοτεινή και υγρή τρύπα που κατοικούσαμε. Κάπου στις Παροιμίες διαβάζουμε: «Καλύτερα ξενισμός λαχάνων μετά αγάπης, παρά μόσχος σιτευτός μετά μίσους». Στην δική μου περίπτωση σημαίνει: «Καλύτερα μια ετοιμόρροπη καλύβα με την ειρήνη του Θεού, παρά πολυτελής βίλα χωρίς την ειρήνη του Θεού.

Φυσικά δεν το έβρισκα πάντα ρομαντικό το σπίτι μας. Πολύ συχνά στην περιοχή μας δεν είχαμε ολόκληρη την ημέρα νερό. Στην συμμαλέτη όταν ανέφερα τι τραγικό είναι να μην έχεις νερό μια ολόκληρη μέρα, γέλασαν και μου είπαν: «Alicia αυτό δεν είναι τίποτε, εμείς δεν είχαμε νερό τρία ολόκληρα χρόνια».

Ευλογία για τους άλλους

Πόσα αλήθεια συνέβησαν από τότε που είμαι φορέας του ιού του AIDS. Τότε είχα σκεφθεί: Αυτό είναι η θανατική μου καταδίκη. Και όμως πρέπει να πω ότι η ζωή μου στ' αλήθεια άρχισε ακριβώς εκείνη την ημέρα! Η ζωή μου είναι ένα πραγματικό θαύμα! Ένα θαύμα του Ουράνιου

Η αγάπη του Θεού μας οδηγεί

Πατέρα μου. Ο Ιησούς δεν με οδήγησε σε τόσες χώρες μόνον, Ελβετία, Αυστρία, Βοσνία αλλά και εσωτερικά έκανα θαυμάσιο ταξίδι μαζί Του. Εδώ στην Βοσνία με χρησιμοποίησε ο Θεός να γίνω μια ευλογία για τους άλλους. Εμένα, ο θαυμάσιος, ο μεγάλος Κύριος Ιησούς, ο Δημιουργός του σύμπαντος έδωσε χάρη να παρηγορήσω απελπισμένους, να χαροποιήσω θλιμμένους με την χαρά, την ειρήνη και την παρηγοριά που Αυτός είχε χαρίσει σε μένα.

Νέες γυναίκες μου τηλεφωνούν και ζητούν συμβουλές. Άλλες μου λενε ότι είσαι η μόνη την οποία μπορούμε να εμπιστευθούμε. Στην ιδιαίτερη ώρα που έχω με τα παιδιά και τους διηγούμαι ιστορίες από την Αγία Γραφή, πολλά απ' αυτά δέχονταν τον Ιησού σαν Σωτήρα τους. Επίσης καταρτίζω άλλους πως να διδάσκουν στο σπίτι τους όταν έχουν δυσκολίες και προβλήματα. Δεν είναι αυτό ένα θαύμα του Θεού; Εγώ!!! Ο «καρκίνος της οικογένειας» όπως ο πατέρας μου συνήθιζε να με λέει, εγώ, χωρίς σχεδόν καμία σχολική μόρφωση, με αξίωσε ο Θεός να βοηθώ και να στηρίζω άλλους. Να τους δείχνω τον δρόμο προς την ζωή, την αληθινή, την πραγματική ζωή!!!

Ο Θεός με αγάπησε πριν Τον γνωρίσω, μ' έψαξε, με βρήκε. Η αγάπη Του με δίδαξε και μ' έμαθε

τόσα πολλά. Μ' άλλαξε. Μ' άλλαξε ριζικά! Το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού δεν είναι απλώς μια θρησκεία, είναι μια πραγματικότητα. «Τυφλοί αναβλέπουν, και χωλοί περπατούν λεπροί καθαρίζονται, και κωφοί ακούνε, νεκροί εγείρονται, και πτωχοί ευαγγελίζονται». Ματθαίος ια'5. Ήμουν παράλυτη ψυχικά, τελείως ανίκανη να κάνω το θέλημα του Θεού, μια σκλάβα των ναρκωτικών και όχι μόνο. Μια σκλάβα του αγύριστου μυαλού μου. Δεχόμουν μόνο την δική μου γνώμη και την λανθασμένη. Τώρα ζω στην απόλυτη ελευθερία. Ζω και κινούμαι στο θέλημα του Θεού. Πόσο μολυσμένη και πληγωμένη ήμουν από την αμαρτία! Τώρα είμαι αληθινά πλυμένη και θεραπευμένη. «Το αίμα του Ιησού Χριστού με καθάρισε από κάθε αμαρτία»!

Και όταν σκέπτομαι την άθλια και μίζερη παιδική ηλικία που πέρασα καμιά φορά διερωτώμαι: «Πως επιτρέπει ο Θεός της αγάπης τέτοιες καταστάσεις; «Εδώ στο Σαράγιεβο απαντήθηκε αυτή η ερώτησή μου. Μια πονεμένη, πληγωμένη, πεινασμένη ψυχή, όπως ήμουν εγώ μπορεί να καταλάβει τους δυστυχισμένους κατοίκους του Σαράγιεβο. Μια ψυχή θεραπευμένη από τον μοναδικό Γιατρό τον Ιησού Χριστό μπορεί να βοηθήσει και άλλους να βρουν την θεραπεία της πληγωμένης από την αμαρτία ψυχής τους.

Η αγάπη του Θεού μας οδηγεί

Ακριβώς εδώ που οι άνθρωποι έχουν την πείρα ενός πολέμου υπάρχουν πολλοί πληγωμένοι από την αμαρτία. Έζησαν κατά κόρον την αδικία, την φρίκη και το κακό ενός πολέμου. Προσωπικά αδυνατώ να συλλάβω το μέγεθος της καταστροφής και της αθλιότητας αυτού του πολέμου.

Και το AIDS! Αυτό το εφιαλτικό όνειρο, αυτή η φοβερή αρρώστια που καταστρέφει όλα μου τα όνειρα; Αφού ο Θεός με αγαπά γιατί δεν με θεραπεύει από αυτή την μάστιγα; Και όμως πρέπει να σας πω ότι παρ' όλους τους εκάστοτε φόβους μου ο Θεός άλλαξε την ζωή μου. Την άλλαξε θετικά. Δεν ζω στην σκιά του θανάτου λόγω της αρρώστιας μου. Αυτή η φοβερή αρρώστια ανοίγει τον δρόμο σε άλλους πονεμένους αρρώστους θλιμμένους, σε ανθρώπους που λόγω του πολέμου έχασαν κάποιο αγαπητό τους πρόσωπο να με πλησιάσουν, γιατί ξέρουν ότι τους συμπονώ. Νιώθουν ότι τους καταλαβαίνω.

Βρίσκω ευκαιρία να τους πω για την αγάπη του Θεού, για την σωτηρία Του στο πρόσωπο του Ιησού. Είμαι σαν μια απ' αυτούς, με την διαφορά ότι εγώ μέσα στην αρρώστια βρήκα χαρά, ειρήνη και ελπίδα μέσω του Ιησού Χριστού του Σωτήρα μου. Για τον Θεό η αρρώστια μου δεν είναι εμπόδιο, αντιθέτως ένα εργαλείο στα χέρια

Η αγάπη του Θεού μας οδηγεί

Του ώστε και άλλοι να βοηθηθούν να βρουν τον δρόμο που οδηγεί στον Ιησού Χριστό, τον ουράνιο Πατέρα στον μόνο αληθινό Θεό που Τον χρειαζόμεθα σε τούτη την ζωή και όχι λιγότερο στην άλλη την αιώνια, την ζωή χωρίς τέλος.

Ένα ευτυχισμένο ζευγάρι

Οι περισσότεροι άνθρωποι και μάλιστα πολλοί χριστιανοί δεν έχουν την σωστή και πραγματική εικόνα περί Θεού. Νομίζουν ότι είναι πολύ αυστηρός, ότι έχει μεγάλες αξιώσεις και ο υψηλότερος σκοπός Του είναι να μην επιτρέπει στους ανθρώπους να χαίρονται. Έτσι οι άνθρωποι πιστεύουν ότι η χριστιανική ζωή, είναι μίζερη, άθλια και δυστυχισμένη. Φυσικά η πραγματικότητα είναι ακριβώς το αντίθετο!

Ο Δημιουργός μας δεν έφτιαξε όλα αυτά τα ωραία, προκειμένου να μας απαγορεύσει να τα απολαύσουμε. Ο εγωισμός μας και η αμαρτία είναι το πρόβλημα. Ο Ιησούς λέει: «Ήλθα για να έχουν ζωή και να την έχουν εν αφθονία» (Ιωάννης 1:9).

Η αγάπη του Θεού επέτρεψε ώστε αυτή η αλήθεια να γίνει προσωπική μου πείρα. Όταν ο Ιησούς ήλθε στην ζωή μου, άρχισε σταδιακά να αλλάζει σ' όλους τους τομείς του χαρακτήρα

Η αγάπη του Θεού μας οδηγεί

μου, ώστε κάθε χρόνο αισθανόμουν και πιο ευτυχισμένη.

Αυτή η θεραπευτική αγωγή έγινε περισσότερο αισθητή στην συζυγική μας ζωή. Πόσες προστριβές υπήρχαν οι οποίες οδηγούσαν σε άγριους καυγάδες. Πολλά πράγματα μάθαμε φυσικά με την πάροδο του χρόνου, άλλα προβλήματα πάλι μας φαινότουσαν ότι θα παραμείνουν άλυτα. «Ο Ιησούς κάνει τα πάντα νέα», διαβάζουμε στην Βίβλο. Και όμως συχνά έπρεπε να σκεφθώ ότι στον ουρανό θα γίνουν όλα νέα. Αλλά ο Θεός της αγάπης έχει σοφές θεραπευτικές μεθόδους.

Από τότε που ζούμε στην Βοσνία, είμαι συνέχεια μαζί με τον άνδρα μου. Μαζί μαθαίνουμε την γλώσσα, κάνουμε επισκέψεις, συμμετέτες, με λίγα λόγια είμαστε σε 24ωρη βάση μαζί. Έτσι η μεγάλη διαφορά του χαρακτήρα μας, οδήγησε σε νέες προσκρούσεις. Ο Μιχάλης πρότεινε ο καθένας να εργάζεται ανεξάρτητα από τον άλλον σε κάποιο τομέα χάρη της πολύτιμης ειρήνης.

Όμως αυτό δεν ήταν το σχέδιο του Θεού, το σχέδιο Του ήταν να μας τοποθετήσει στον τόρνο του Αγίου Πνεύματος. Δεν ήθελε να μείνουμε στο σημείο που είχαμε φτάσει αλλά ήθελε πράγματι να τα κάνει όλα νέα, όπως υπόσχεται στο Λόγο Του. Αυτή η

Η αγάπη του Θεού μας οδηγεί

κατάσταση στην οποία ζούσαμε, ήτανε συχνά αιτία πόνου και δακρύων, δεν ήταν τίποτε άλλο από την απάντηση του Θεού στις προσευχές μας.

Ήθελε να ολοκληρώσει το γάμο μας όχι όμως από την μια στιγμή στην άλλη, όπως εμείς το ποθούσαμε. Ο Δημιουργός μας και ουράνιος Πατέρας μας, σαν τον σοφό κεραμέα μας έβαλε πάλι στον τροχό Του για να μας τελειοποιήσει. Έτσι ο χαρακτήρας μου με τις «προεξοχές» έπρεπε να торνευτεί. Σιγά-σιγά κατάλαβα ότι πολλές προστριβές οφείλονταν στο αγύριστο κεφάλι μου. Πρόσεξα ότι δεν ήμουν ευγενική στον άνδρα μου. Ο Ιησούς μου έδειξε ότι η αγάπη Του δεν είναι εγωιστική. Η αγάπη Του είναι αγάπη θυσίας, δεν ζητά το δικό της, αλλά φροντίζει για τον άλλον όπως τον εαυτό της. Ο Θεός δούλεψε τόσο πολύ επάνω μου ώστε ήμουν πρόθυμη να Τον αφήσω να με αλλάξει. Μαζί με τον άνδρα μου διαβάσαμε ένα βιβλίο για τον γάμο, το οποίον μας βοήθησε να καταλάβουμε καλύτερα ο ένας τον άλλον και μάθαμε να εκδηλώνουμε την αγάπη μας με κάποιον καλύτερο τρόπο.

Όταν γιορτάσαμε το 10ο έτος των γάμων μας είχε ο Θεός γιατρέψει τόσες πληγές, είχε κάνει πράγματι τα πάντα νέα. Πιο ρομαντική και πιο ολοκληρωμένη σχέση από την δική μας σπάνια υπάρχει.

Η αγάπη του Θεού μας οδηγεί

Η αγάπη του άνδρα μου αύξανε καθημερινά καθώς και η δική μου γι' αυτόν. Συνεχώς μου έλεγε ότι είμαι η καλύτερη και η ομορφότερη γυναίκα στον κόσμο. Τώρα ο γάμος μας δεν είναι συνεχής καυγάς αλλά μια αρμονική σχέση, μια μοναδική απόλαυση. Για όλα αυτά δοξάζω και τιμώ τον Θεό και Πατέρα και Λυτρωτή μου. Είμαστε μια ενότητα, που συμπληρώνει ο ένας τον άλλον και χαιρείται ο ένας την παρουσία του άλλου.

Θαυμάζω απλώς, πόσο καλός είναι ο Θεός μας, και πόσο ωραίους και υψηλούς σκοπούς και δρόμους έχει για τα παιδιά Του. Όλοι θαυμάζουν και απορούν πως είναι δυνατόν να έχουμε μια τέτοια αγάπη. Προσπαθώ να τους αποκαλύψω το μυστικό της ευτυχίας μας. Τον Ιησού Χριστό. Τους λέω ο Ιησούς είναι το κέντρο της ζωής μας και Αυτός διατηρεί και αυξάνει την αγάπη μας.

Πολλοί που δεν γνωρίζουν τον Ιησού, δυσκολεύονται να δεχθούν ότι μόνον ο Ιησούς κάνει τέτοια ζευγάρια, τέτοιες οικογένειες. Κι' όμως το γεγονός είναι, ότι ο Θεός με αγαπά με μια αγάπη χωρίς όρους, με μια αναλλοίωτη αγάπη, και σ' αυτό το γεγονός είναι θεμελιωμένη η ευτυχία μου και η ανθρώπινη αξία μου.

6. Στην σκιά της κοιλάδας του θανάτου

Άλλη μια φορά έπρεπε να περάσω μέσα από ένα σκοτεινό τούνελ. Στην αρχή φάνηκε να είναι μια απλή γρίπη. Όπως κάθε γρίπη έτσι και αυτή έριξε τις σκιές της αρρώστιας μου πάνω στην καρδιά μου και επηρέασε την ψυχική μου διάθεση. Κι όμως άλλη μια φορά το ξεπέρασα και μπόρεσα να πάω στο ετήσιο πνευματικό Συνέδριο στην Αυστρία. Εκεί θα συναντούσα πολλούς φίλους και θα γιόρταζα τα γενέθλιά μου. Χαιρόμουν αφάνταστα.

Εκτός από μια εξάντληση κατά τα άλλα αισθανόμουν καλά και χάρηκα ειλικρινά τις ημέρες του Συνεδρίου. Είχαμε ωραίο φθινοπωρινό καιρό.

Στο ημερολόγιο ήταν τυπωμένο το εδάφιο: «Ετοιμάσου να απαντήσεις τον Θεό σου». Και αυτό την ημέρα των γενεθλίων μου. Πρέπει να ομολογήσω ότι με αναστάτωσε λίγο. Σαν μια σκοτεινή σκιά χάλασε το ειδυλλιακό τοπίο των φθινοπωρινών αυστριακών Άλπεων. «Τι σημαίνει αυτό»; Θα πεθάνω; Ήθελα να διώξω αυτές τις σκέψεις, όμως ο ομιλητής του Συνεδρίου

μου τις ξαναέφερε. Μίλησε για την ελπίδα της Αναστάσεως και ότι η ελπίδα των χριστιανών υπάρχει και μετά το μνήμα. Τα λόγια του άγγιζαν τα βάθη της καρδιάς μου, με είχε αγγίξει το Πνεύμα του Θεού, συνέχεια έκλαιγα. «Τι θέλεις να μου πεις Κύριε»;

Όταν γυρίσαμε στο Σαράγιεβο ξανακρύωσα. «Δεν θα γίνω ποτέ καλά»; Πράγματι, δεν έδειχνε τίποτε ότι θα συνερχόμουν. Οι δυνατοί πονοκέφαλοι οδηγούσαν σε πιθανή φλεγμονή του μετωπιαίου κόλπου. Η Άννα, η καλή μας φίλη και «μητέρα» στην Βοσνία, με πήγε στο νοσοκομείο για ακτινογραφία. Ευχαριστώ τον Θεό ιδιαίτερα για την Άννα (είναι πεπειραμένη νοσοκόμος, είναι από τα πρώτα άτομα που γνωρίσαμε στη Βοσνία και τα οποία αναγεννήθηκαν. Πόσες φορές με βοηθούσε όταν ήμουν άρρωστη, και με πήγαινε για εξετάσεις στον αρμόδιο γιατρό).

Η ακτινογραφία έδειξε ότι ο μετωπιαίος κόλπος δεν είχε φλεγμονή, όμως εγώ συνέχισα να αισθάνομαι την κουραστική εξάντληση. Εκτός αυτού είχα και πρόβλημα ισορροπίας, δεν μπορούσα να περπατήσω σωστά και δεν ήλεγχα το αριστερό μου χέρι. Δεν μπορούσα ούτε ένα E-mail να γράψω. Εκδηλώθηκε η αρρώστια του AIDS; Μέχρι εδώ ήταν η ζωή μου; Ήταν μια σπάνια γρίπη από την οποία υπέφεραν και πολλοί άλλοι;

Στην σκιά της κοιλάδας του θανάτου

Ήμουν ανήσυχη: «είθε να ήξερα την αιτία της άθλιας κατάστασης που βρισκόμουν»!

Η Άννα κανόνισε ένα ραντεβού με μια ειδικευμένη γιατρό στην φρικτή αρρώστια του AIDS. Τόσο ο Μιχάλης όσο και εγώ γνωρίζαμε ότι η κατάσταση είναι σοβαρή. Προσευχηθήκαμε ο Θεός να μας οδηγήσει και να βοηθήσει την γιατρό να μας δώσει την σωστή συμβουλή. Τετάρτη 8 Νοεμβρίου. Δεν μπορώ να περπατήσω χωρίς υποστήριξη. Με κρατούν η Άννα και ο Μιχάλης. Ο ωραίος καιρός είναι μια μικρή παρηγοριά στην δύσκολη αυτή ημέρα καθώς και η συμπαθητική γιατρός που μας έκανε την εντύπωση ειδήμονα και ήπιου ανθρώπου. Όταν της είπα τα συμπτώματα και τις τελευταίες τιμές των αιματολογικών εξετάσεων, αρχίζει να ανησυχεί.

«Πότε μπορείτε να πάτε στην Αυστρία; Είναι δυνατόν να φύγετε σήμερα; Φύγετε όσο το δυνατό γρηγορότερο. Μη χάνετε καιρό»! Μας εξηγεί ότι και εδώ θα μπορούσαν να κάνουν τις σχετικές εξετάσεις, όμως τις δυνατότητες που έχουμε στην Αυστρία δεν τις έχουμε εδώ. Δεν έχουμε καν τα φάρμακα για την θεραπεία του HIV, συνεχίζει.

Ευχαριστούμε τον Θεό ο οποίος μας μίλησε τόσο καθαρά μέσω της γιατρού. Στην καρδιά μου

Στην σκιά της κοιλάδας του θανάτου

νιώθω μια μικρή ελπίδα. Ο Θεός ήθελε να πάω στην Αυστρία. Με οδηγεί ακόμη. Ακόμη μέσω της κοιλάδας της σκιάς του θανάτου. Ένοιωθα ότι βρισκόμουν κάτω από την σκιά του θανάτου.

Όλα έγιναν πολύ γρήγορα: Βαλίτσες, τηλεφωνήματα σε φίλους και ένα πρόχειρο γεύμα. Ο Μιχάλης ήταν ήρεμος αλλά όχι ανέμελος. Ήταν και η σωματική κούραση των τελευταίων ημερών. Πεπεισμένος ότι ο Ιησούς Χριστός θα μας δώσει την απαιτούμενη δύναμη για το ταξίδι, ξεκινήσαμε το βράδυ της ίδιας μέρας. Ποτέ δεν ήταν το ταξίδι μας τόσο εύκολο και άνετο. Σε κάθε σύνορο, που υπάρχουν πολλά, σ' αυτά μας έδιναν σήμα να συνεχίσουμε. Και ο Ιησούς έδωσε και σε μένα χάρη. Δεν είχα καμιά ενόχληση ακόμη και ο πονοκέφαλος σταμάτησε. Μπόρεσα και να κοιμηθώ λίγο.

Πέμπτη απόγευμα. Με το νοσοκομειακό πηγαίνουμε στο νοσοκομείο. Ο τομογράφος δεν λειτουργεί. Και εδώ οι γιατροί πιστεύουν ότι δεν πρέπει να χάσουμε χρόνο. Μου εξηγούν τους κινδύνους των εξετάσεων. Παρόλα αυτά συμφωνώ και υπογράφω, να γίνουν. Δεν είχα και άλλη εκλογή. Η τομογραφία έγινε. Βρήκαν μια κηλίδα στο μέγεθος ενός καρυδιού κοντά στον κεντρικό εγκέφαλο. Με πηγαίνουν στο δωμάτιο του γιατρού

Στην σκιά της κοιλάδας του θανάτου

που εξετάζει τους ασθενείς. Εκεί, ο ένας γιατρός μπαίνει ο άλλος βγαίνει. Ένας άλλος τηλεφωνεί, ρωτάει αν μπορούν σήμερα να μου κάνουν μια Kernspinatografie. «Θα θέλαμε να δείξουμε τις πλάκες στον νευροχειρουργό». Τι λέτε γιατρέ; Νευροχειρουργό; Πρέπει να εγχειρισθώ; Έχω όγκο; Ρωτάω φοβισμένη. Καλύτερα μην ακούτε ακριβώς μου απαντά βιαστικά.

Στην κλινική δεν υπάρχει κρεβάτι, έτσι παραμένω στο δωμάτιο εξέτασης.. Πριν κοιμηθώ έρχεται η γιατρός άλλη μια φορά. Δείχνει ότι είναι πολύ κουρασμένη. Μου εξηγεί: Υπάρχει πιθανότητα να χρειασθεί να σας τοποθετήσουμε ένα «schant». Τρομακτική είδηση! Και τελειώνοντας την φράση της εγκατέλειψε τον θάλαμο. Παρ' όλες τις εξετάσεις κανένας γιατρός δεν μπορεί να μου πει τι ακριβώς είναι αυτή η κηλίδα στον εγκέφαλο. Πρέπει να είναι (toxoplasmose) ή όγκος. Μόνο η μαγνητική τομογραφία θα αποδείξει τι ακριβώς είναι.

Ο ψαλμωδός μπορούσε να πει: «Και αν περιπατήσω στην κοιλάδα της σκιάς του θανάτου δεν θα φοβηθώ κακό». Πρέπει να ομολογήσω ότι εγώ φοβάμαι, φοβάμαι πολύ. Αδύνατον όμως να κλείσω μάτι. Καλά που υπάρχει η χημεία, και μερικές ηρεμιστικές σταγόνες με βοηθούν να κοιμηθώ.

Στην σκιά της κοιλάδας του θανάτου

Την επόμενη ημέρα μεταφέρομαι σ' ένα θάλαμο. Κι' όμως η απαραίτητη εξέταση που θα δώσει απάντηση στα ερωτηματικά δεν γίνεται ούτε σήμερα. Ακόμη μια νύχτα με συντροφιά την αβεβαιότητα, τον φόβο, τους πόνους.

Το Σάββατο τελικά γίνεται το MRI. Δυστυχώς ούτε αυτή την φορά μπορούν να πουν αν είναι φλεγμονή ή όγκος. Αποφάσισαν να κάνουν μια ιστολογική εξέταση. Με μεταφέρουν από το νευρολογικό στο νευροχειρουργικό τμήμα.

Η σκέψη ότι θα μου ανοίξουν το κεφάλι με τρομάζει. Κι' όμως είμαι πιο ήρεμη. Είναι καλύτερα να ξέρεις ότι κάτι μπορούν να κάνουν ακόμη παρά να ζεις στην αβεβαιότητα. Η εγχείρηση έγινε χωρίς περιπλοκές, και όταν συνήλθα από την νάρκωση άκουσα για πρώτη φορά μετά από καιρό μια καλή είδηση: «Δεν είναι όγκος».

Ο φόβος δίνει την θέση του στην ελπίδα. Πρέπει να μεταφερθώ σ' ένα άλλο νοσοκομείο του τοxoplasmosis για θεραπεία μιας τυπικής μόλυνσης του AIDS. Κανείς δεν πηγαίνει ευχαρίστως στο νοσοκομείο, αλλά και όταν πρέπει να περάσεις σ' αυτό πολλές εβδομάδες, πρέπει να πω ότι είναι φοβερή εμπειρία. Είναι μια μεγάλη δοκιμασία. Κλαίω πολύ συχνά, δεν θέλω να είμαι μόνη, με τρομάζει το σκοτάδι της νύχτας....

Στην σκιά της κοιλάδας του θανάτου

Κατά την διάρκεια της παραμονής μου στο νοσοκομείο, διαπίστωσα άλλη μια φορά πόσο ο Θεός με αγαπά. Είχα κάθε τι που χρειαζόμουν. Ένα πριγκιπόπουλο δεν θα είχε τίποτε περισσότερο από μένα. Είχα δωμάτιο μ' ένα κρεβάτι, ντους και τουαλέτα. Το φαγητό υπέροχο. Οι αδελφοί της εκκλησίας του Salzburg έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μετριάσουν την δυσάρεστη κατάσταση στην οποία βρισκόμουν. Κάποιος μου έδωσε το κινητό του. Κάποιος άλλος έφερε ένα Video ώστε να μπορώ να βλέπω απλά χριστιανικά έργα. Και όλοι δεν παρέλειπαν να με επισκέπτονται καθημερινά. Ο ουράνιος Πατέρας μου ήξερε ακριβώς τι χρειαζόμουν.

Το δωμάτιό μου ήταν γεμάτο από λουλούδια, μπισκότα, κάρτες και διάφορα δώρα. Ακόμη οι φίλοι μας από την Βοσνία τηλεφωνούσαν και έστελναν κάρτες. Μια φίλη τηλεφώνησε και με διαβεβαίωσε ότι προσεύχεται για μένα αν και ακόμη δεν είχε καταλάβει αρκετά από τα πράγματα του Θεού. Πόσο μου έδειχνε ο Θεός ότι Του είμαι πολύτιμη μέσω όλων αυτών των ανθρώπων!!! Στο σχολείο ήμουν η περιθωριακή, ο αποδιοπομπαίος τράγος. Τώρα είμαι σε εκατοντάδες ανθρώπων, αγαπητή και αξιόλογη.

Συχνά μου ήταν δύσκολο να συμφιλιωθώ με την

Στην σκιά της κοιλάδας του θανάτου

αρρώστια μου. Έπαιρνα πολλά φάρμακα με τρομερές παρενέργειες, μια από τις οποίες ήταν οι διαρκείς πόνοι στην κοιλιά. Άλλες φορές είχα μεγάλο φόβο για την εξέλιξη της αρρώστιας μου.

Ναι, είναι αλήθεια. Το μαύρο σύννεφο πάνω από την ζωή μου δεν ήθελε να εξαφανιστεί.

Η ευλογημένη μέρα να βγω από το νοσοκομείο ήλθε. Όμως δεν πρόλαβα να χαρώ πλήρως γιατί έπρεπε να ξαναμπώ. Οι αιματολογικές εξετάσεις ήταν τόσο άσχημες που κινδύνευα από εσωτερική αιμορραγία. Δεν θα γίνω πάλι καλά; Πρέπει να πεθάνω;

Με την χάρη του Θεού οι γιατροί κατάφεραν πάλι να με στήσουν στα πόδια μου. Μέχρι τότε; Διερωτήθηκα! Πράγματι μερικές ημέρες αισθάνθηκα καλύτερα.

Μετά άρχισαν εμετοί πυρετός και διάρροια. Έπρεπε να μπω πάλι στο νοσοκομείο. Χριστούγεννα στο νοσοκομείο; Χειρότερο απ' αυτό δεν είχα φαντασθεί. Και όμως η δουλειά που είχε αρχίσει ο Θεός να κάνει επάνω μου έδειξε τους πρώτους καρπούς της. Την τρίτη αυτή παραμονή μου στο νοσοκομείο, την πέρασα με μεγάλη

Στην σκιά της κοιλάδας του θανάτου

υπομονή, αισθανόμουν ψυχικά πολύ καλύτερα, αν και σωματικά είχα ξεπεράσει τα όριά μου προ πολλού.

Τετάρτη, 27 Δεκεμβρίου. Αρχίζω την ειδική θεραπεία κατά του AIDS. Είμαι ευγνώμων για τις προόδους της επιστήμης στον τομέα αυτό. Όλοι οι φίλοι μου στους οποίους η αρρώστια είχε εκδηλωθεί μερικά χρόνια πριν, είχαν ήδη πεθάνει. Και εγώ; Εγώ έχω βάσιμες ελπίδες να ζήσω αρκετά χρόνια ακόμη.

Σάββατο, 30 Δεκεμβρίου. Σήμερα μπορώ να πάω σπίτι μου! Νοιώθω πολύ αδύναμη, όμως δεν έχω πυρετό και οι εμετοί υπεχώρησαν αρκετά.

Κυριακή, 31 Δεκεμβρίου. Επί τέλους μπορώ να πάω πάλι στην εκκλησία. Κατά την διάρκεια της ψαλμωδίας δυσκολεύομαι να σταματήσω τα δάκρυα. Δεν μπορώ να ψάλλω. Κλαίω, συνέχεια κλαίω.

Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς γιορτάζουμε σε μικρό κύκλο φίλων μας. Ένας καινούργιος χρόνος αρχίζει. Τι περιέχει άραγε; Τι θα μου συμβεί; Ο Κύριος ξέρει. Μου είναι αρκετή αυτή η γνώση. Σιγά-σιγά αναθαρρεύω. Δεν επέτρεψε να πεθάνω. Φυσικά έχει κάποιο σχέδιο για μένα.

Βεβαίως ακόμη είμαι στο καμίνι των δυσκολιών, σ' αυτή την δυσκολότερη δοκιμασία της ζωής μου. Είμαι βέβαιη ότι κάποτε θα ευχαριστήσω τον Θεό γι' αυτή την δύσκολη περίοδο. Κάποτε θα ανακαλύψω πόσο ευλογημένη ήταν αυτή η χρονική περίοδος για μένα. Τώρα όμως ο δρόμος μου είναι δύσκολος, ανηφορικός. Τώρα η προσευχή μου είναι να μη παύσω να ατενίζω στον Ιησού και να μη απογοητευτώ από προβλήματα που καθημερινά θα έπρεπε να αντιμετωπίζω. Η ημέρα αρχίζει μ' ένα «πρόγευμα» από 17 χάπια. Μου είναι τόσο δύσκολο! Συνεχώς έχω ενοχλήσεις στο στομάχι. Οι γιατροί λένε ότι θα τα συνηθίσω. Η πείρα τους είναι ότι πολλοί ασθενείς έχουν βοηθηθεί. Δεν μπορεί κανείς να εγγυηθεί φυσικά, επειδή κάθε οργανισμός αντιδρά διαφορετικά. Πρέπει απλώς να πιστεύω και να εμπιστεύομαι.

Αν όλα παν καλά θα μπορέσουμε να φύγουμε για την Βοσνία μετά από ένα μήνα, εκεί που άφησα ένα κομμάτι της καρδιάς μου.

Με την βοήθεια του Θεού, θα αρχίσω πάλι να ζω χωρίς πόνους και προβληματικό στομάχι. Θα έλθει άραγε αυτή η στιγμή; Μόνον ο Θεός ξέρει! «Ο Κύριος είναι ο ποιμήν μου, δεν θέλω στερηθεί ουδενός. Εις βοσκάς χλοερές με ανάπαυσε, σε ύδατα αναπαύσεως με οδήγησε. Ανόρθωσε

Στην σκιά της κοιλάδας του θανάτου

την ψυχή μου, με οδήγησε δια τρίβων δικαιοσύνης, ένεκεν του ονόματος αυτού. Και σε κοιλάδα σκιάς θανάτου εάν περιπατήσω, δεν θέλω φοβηθεί κακό, διότι συ είσαι μετ' εμού, η ράβδος σου και η βακτηρία σου, αυτά με παρηγορούν. Ετοιμάσες έμπροσθέν μου τράπεζα απέναντι των εχθρών μου, άλειψες με λάδι την κεφαλή μου, το ποτήρι μου υπερχειλίζει. Βεβαίως χάρη και έλεος θέλουν με ακολουθεί όλες τις μέρες της ζωής μου, και θέλω κατοικεί εν τω οίκω του Κυρίου εις μακρότητα ημερών» (Ψαλμός 23).

Τι είναι αυτό που κάνει την ζωή μου πολύτιμη και το μέλλον φωτεινό; Η αγάπη του Θεού. Με κρατά από το χέρι και με οδηγεί. Μου δίνει άπειρες ευκαιρίες να πειραματισθώ την αγάπη του και αισθάνομαι ασφάλεια στην παρουσία Του.

Είκοσι ένα χρόνια μου ήταν άγνωστη αυτή η αγάπη. Ήμουν τυφλή μέχρι την ευλογημένη στιγμή που γαντζώθηκα από τον Ιησού, μέχρι την στιγμή, που είμαι έτοιμη να Του παραδώσω το τιμόνι της ζωής μου χωρίς όρους.

Ακόμη και αν μερικές φορές χάνω την μορφή του Ιησού μες στα μαύρα σύννεφα των δυσκολιών, Τον πειραματίζομαι και Τον αισθάνομαι εκ νέου, όταν αρχίζω και πάλι να Τον εμπιστεύομαι.

Στην σκιά της κοιλάδας του θανάτου

Το μέλλον μου είναι σκοτεινό και αβέβαιο. Πολλά ερωτηματικά παραμένουν αναπάντητα. Και όμως ξέρω, είμαι βέβαιη, δεν αμφιβάλλω, ότι το τέλος θα είναι ένδοξο και ευλογημένο. Ο ίδιος το είχε υποσχεθεί στον αδιάψευστο Λόγο Του: Τα πάντα συνεργούν στο αγαθό γι' αυτούς που αγαπούν τον Θεό! Ευλογημένη ελπίδα! Ευτυχισμένοι αυτοί που Τον γνώρισαν! Απολαμβάνουν αυτή την ζωή! Για να την συνεχίσουν στην παρουσία Του, στην ατέλειωτη αιωνιότητα.